



Uši a Vítr



VLADIMÍR VÁCLAVEK | JANA ORLOVÁ | VIKTOR ŽIŽKOV | FESTIVAL NAPŘÍČ | NA VLNĚ HOŘÍČÍHO PSA | 2X KING CRIMSON | ÚHLY POHLEDU | BLÁZINEC

Rozhovor: Vladimír Václavek

Vladimír Václavek (*1959 v Rýmařově) – známý český hudebník (např. Dunaj, Rale, Klar, E, Iva Bittová, Čikori a další), který letos vydal u vydavatelství Poliš znamenitou sólovou desku „Barvy radugy“. Vydal také několik básnických sbírek (Stín stromu, Obrazy cesty) a předloni šamanskou pohádku „Neviditelný svět“.

Nedávno jsi pokřtil novou sólovou desku Barvy radugy. Víš, že se připravovala poměrně dlouho, můžeš říct něco o tom, kde a jak vznikala a co jsi v ní pro posluchače připravil?

Nevznikala lehce, potřebovala svůj čas... Naštěstí jsem vydržel ten tlak a čas jí dal. Z mého pohledu je to výjimečné CD, uzavírá a zároveň otevírá jednu moji dlouhou životní etapu. Šel jsem více k písni jako fenoménu a nosiči příběhů. Z mého pohledu je píseň jednou z nejkrásnějších a nejtěžších hudebních forem. Je blízka lidskému srdci, nekomplikovaná, může jít přímo k jádru a obsáhnout hloubku. Hraje tam také Oskar Török na trubku a klávesy a přinesl zásadní hudební nápady a aranže. A také na ní krásně zpívají Katka Černá a Tanja Ebeling.

Ve Tvých textech se setkáváme s některými těžko srozumitelnými obrazy nebo zprávami, se zvířaty a nadpřirozenými bytostmi a pohádkovými příběhy. Ačkoliv Tvé písně poslouchám už dlouho, působí na mě někdy dojmem nerozluštitelné šifry nebo jen poetických obrazů, nedaří se mi vždy chápat jejich metaforickou nebo symbolickou hodnotu. Mohl bys poradit, jak si k těmto slovům najít cestu, jak je můžeme chápat? Nebo je to marná snaha?

pokračování rozhovoru na straně 2

Rozhovor: Jana Orlová

Performerka, básnička, výtvarnice (*1986 v Uherském Hradišti). Vystudovala FAVU v Brně – ateliér performance, FDULS v Plzni – ateliér Malba, Enviromentální studia na MU v Brně, Historicko-literární studia na Universitě Pardubice. Zastoupena v řadě periodik a almanachů, jedna samostatná básnická sbírka, nespočet performancí a výstav.

Jak se holka z kyjovského venkova dostane do první ligy žánru performance? Kdy jsi v sobě objevila tyhle sklony?

Nejsem z Kyjova, ale ze Slovácka. To prosím nezaměňovat, Slovácku totiž vděčím za svůj nos. Myslíš, že jsem v první lize? Já Ti nějak nevím...

Sklony k performance jsem zřejmě začala vykazovat na základní škole, kdy jsem „chytrými“ dotazy typu: jakou nutriční hodnotu mají mravenci? bavila třídu. Standardní odpověď je, že jsem chtěla dělat zábavnější autorská čtení.

pokračování rozhovoru na straně 16



Vladimír Václavek, foto archiv autora

Anketa

Jaký máš názor na „Protikuřácký zákon“, který má nařídít úplný zákaz kouření ve vnitřních prostorách restaurací, kaváren, barů...? Kouříš?

Jsem pro zákaz veřejné intoxikace omamnou látkou nikotinem, vyvolávající drogovou závislost silnější než na heroinu.

Pokud má takový narkoman potřebu permanentně se trávit kyanovodíkem, kyslíčným uhelnatým, dehtem, toluenem, formaldehydem, kadmiem, amoniakem, arsenem, nitrosaminem, a dalším více než stem druhů kancerogenních látek obsažených v cigaretovém dýmu, nechť tomu tak činí tam, kde s touto činností nebude obtěžovat normální populaci.

Neboť normální je nekouřit!

(Miroslav Václavek, básník a blogger)

Nekouřím téměř vůbec, někdy si potáhnu z jointa, kteréj koluje.

K zákonu mám stejný vztah jako k uklízení stadionu v Lužánkách. Je to sympatický, jak to tam uklidili, ale já to kouzelné místo miloval. Jak to tam bylo zarostlý a vypadalo to jako z post-apokalyptického filmu.

S kouřením to je stejné: chápu ho s ohledem na citlivé nekuřáky, ale jako u stadionu, i zde se pro mě nenávratně ztratí kouzlo zakouřenejch levnejch putyk (např. Chicago). Zejména zakouřený nádražky. Proboha, co budu dělat, až z republiky zmizí i poslední z nich?

Stane se ze mě zahořklej předčasně zestárlej morous, kteréj vzpomíná na starý dobrý zakouřený časy?

(Vojta Landa, scénárista, básník, učitel)

Udivuje mě, že je někdo ochoten naslouchat duševně i duchovně vyretušovaným potentátům ve vládě. Až některej papaláš přijde s tím, že kunda smrdí, přestaneme mrdat?

Udivuje mě argumentace zastánců zákazů a milovníků omezování předhazováním fráze „všude ve světě“.

Neudivuje mě, že nejpříkladnější potírač kouření je Islámský stát, možná by na jeho rozrůstajícím se území našli milovníci tzv. čistého vzduchu kýžený azyl.

(Fido, pořadatel, vydavatel)



Z performance Jany Orlové, foto archiv

Píseň je jednou z nejkrásnějších a nejtěžších hudebních forem

Určitě to není marná snaha. Jsou to tak trochu zprávy z jiného světa. Ze světa, ve kterém máme kořeny, který můžeme více nebo méně vnímat, ale který nemůžeme nikdy beze zbytku pochopit. Můžeme v něm ale najít svoji moudrost. Zvykli jsme si operovat s pojmy, analyzovat realitu tak dalece, že máme pocit, že je to skutečné. Nic není vzdálenější pravdě. Mysl a rozum nemají takovou kapacitu, aby obsáhly celek. Snažím se být tichý a nechat ten druhý svět, aby hovořil, přinášel zprávy, kterým

kultuře pěkný zvuk, ale vezmu-li ho jako postup, vzestup v prostředí, které má svá pravidla a někam vede, má směr, to je ne-utrálně, potom ano. Hudební a šamanská kariéra se k sobě přibližují, překrývají se, až splývají. Dá se říci, že to hudební více a více slouží tomu „šamanskému“.

Pobádky, zvířátka, obrázky. Všechno je to tak nějak propojeno se světem dětí. Jaký je vztah mezi Tvými písněmi a světem dětí? Jsou určeny také jim? Jak děti Tvé písně vnímají?



Vladimír Václavěk s Dunajskou vlnou v brněnském klubu Fléda v roce 2015. Foto Jan Drbal

se pokouším v srdci porozumět. Nejsem v tom žádný expert, dělám jen něco, co může každý. Takže nepřináším šifry ani symboly. Z mého pohledu je to skutečnost, která se tak sama pojmenovala, jen jsem se pokusil to zprostředkovat, být mostem, přes který to může přejít do našeho světa.

Souvisí Tvé texty nějak s Tvoji šamanskou a léčitelskou praxí? Jak? Je vůbec mezi Tvou hudební a šamanskou kariérou nějaké dělítko? No souvisí úplně zásadně. Už jsem to vlastně popsal v předchozí otázce. Přesně to je šamanské, že člověk sbírá životní zkušenosti a stává se mostem, prostředníkem, slouží životu. Kariéra je slovo, které nemá v naší

Mám štěstí, že jsem si zase vzpomněl na to, když jsem byl dítětem. Dětské vnímání je do určitého věku jedinečné. Všeobecný náhled se ještě nezafixoval a neustrnul, takže je tam určitá volnost a volná energie. Dítě „vidí“, jak se věci mají. Dobře si vzpomínám, co mi dospělí říkali o realitě a co jsem viděl. Naštěstí jsem jim nikdy doopravdy neuvěřil a nezapomněl. Byla to jedna z věcí, která mi pomohla najít své srdce. Mám jednu píseň, kterou děti do určitého věku milují. Jmenuje se „Na břehu jezera“, a je zajímavé, že dospělí se jí někdy tak trochu bojí. Primárně ale písně pro děti neskládám. My můžeme děti učit o pravidlech tohoto světa, jak v něm žít a přežít, dát jim

pevný bod a domov. A na oplátku jim můžeme nepředpojatě naslouchat. Dozvíme se úžasné věci, které nás promění.

Před nedávnem jste znovu rozjeli Dunaj – resp. Dunajskou vlnu. Co k tomu vedlo a kdo byl iniciátorem této vlny?

Byl to Michal Hanzl, organizátor skvělého festivalu Litoměřický kořen, který měl dvacáté výročí. Nebyl si jistý, jestli bude dále pokračovat a chtěl tam mít lidi a skupiny, které hrály na tom prvním ročníku. Zahráli jsme tam v duu „unplugged“ s Pepou Ostránským. No a on nás pozval ještě na podzim to zopakovat, společně s Ivou Bittovou a Čikori. Sedlo nám to, měli jsme radost ze setkání a z toho, že to „funguje“ a tak nějak přirozeně na to navázali.

Jak se cítíš v roli hlavního zpěváka a frontmana? Nechybí vám na jevišti Jirka Kolšovský? Podarilo se Míši Antalové naladit na ducha písní Dunaje, které jsou někdy snad starší nežli ona?

Cítím se tak skvěle. Byla to pro mě veliká výzva, nikdy by mě nenapadlo, že budu v této roli. Šlo o to, abychom se nesnažili kopírovat to, čím jsme byli, ale nalézt nové pocity, nové vyjádření, které by bylo ve shodě s tím, kam jsme došli a čím se stali. A mně to pomohlo najít nové možnosti a spojit se s nimi. Jirka mi už nechybí, smutek už odešel a zůstala vzpomínka jen v dobrém. Tak to je, lidé, a nejen oni, odchází, celý život odcházíme, někam jdeme a jednou zajdeme těm blízkým za obzor. Kam, ví jen Bůh. Míša je výborná a z mého pohledu zapadla dokonale. Myslím, že její výhoda je, že vlastně ani Dunaj a jeho písně neznala, takže byla úplně nepředpojatá a volná. Duch Dunaje už dávno odešel a my teď musíme tvořit a přizvat toho nového.

Chystáte s Vlnou také nové písně?

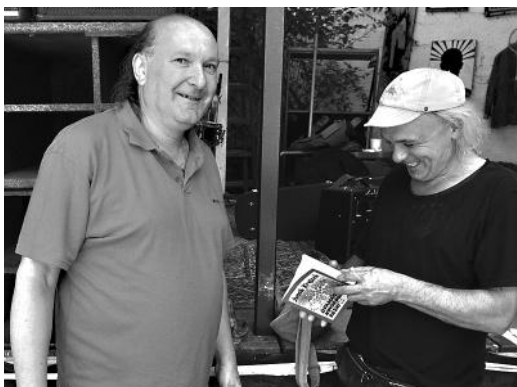
Uvidíme, jak dále, ale určitě nechceme zůstat jen u starých písní, ale najít a definovat, co jsme teď. Některé jsou už na cestě.

A já bych jen pro čtenáře dodal ještě jednu věc, kterou jsi nezmínil, snad to můžu prozradit, a to, že na cestě je taky nová deska, která se právě mixuje. Prozradil bys také něco k této desce? Kdy se na ni můžeme těšit, kdo ji vydá a kde bude k sebnání?

Je to Čikori s Ivou Bittovou. Mám z toho radost, myslím, že přišla pěkná hudba. CD vyjde u nakladatelství Pavian records a mělo by to být na podzim. Právě CD dokončujeme, tak nám držte palce.

Ptal se Vít Kalvoda

Konec léta: festival Napříč



1) Sten Vlč a Lábus junior, 2) Koonda Holaa s kumštýři, 3) Budoár staré dámy, 4) Ve vlastní šťávě, 5) kotátka, 6) Hickory Jack, 7) Ivoš Krejzek a Olda Minka s knížkou Dvanáct novoročních básní. Foto Zdeněk Vykydal (3, 4, 6, 7) a René Pokorný (1, 2, 5). Festival Napříč, Mezříčko u Želetavy, 28.–29. srpna 2015.

Další nedomrdlý zákon o ochraně zdraví. Kouření je jen jeden z mnoha faktorů hrožících zdravotními komplikacemi. Mezi zdraví škodlivé látky v restauracích patří i alkohol, ten by se měl také zakázat. O jídle raději nemluvě. Také stres je významným zdrojem nemoci. V restauracích by se měly vést jen nudné řeči, při kterých hosté zůstávají jen v netečné lhostejnosti. Nebezpečné je i shlukování více lidí na jednom místě, kvůli přenosu infekcí, z toho důvodu by měl každý host prokázat svoji neinfekčnost. Nakazit se člověk může ale i v hromadných dopravních prostředcích či dokonce na ulici nebo v práci. Lidé by měli mít zakázáno vycházet z domu. Silné citové vzplanutí a přeměna tohoto citu v opak můžou rovněž přinést komplikace vedoucí někdy až k tragickým koncům. Nesmíme zapomenout ani na pohlavní styk, který nás již při našem počítí nakazil nejnebezpečnější chorobou, která končí exitem! Jenže na život naši zákonodárci ve své zanedbné starostlivosti o své pu(m)pky zapomínají. Místo abychom měli možnost chovat se jako svéprávní lidé, odpovědní za své činy, vymýšlí zákony, které nás nesmyslně omezují a osobní odpovědnosti zbavují. Je třeba mít možnost rozhodnout se, zda jít do restaurace, kde se kouří, kouřit, pracovat v zakouřeném prostředí, zda pít alkohol, přejídat se, milovat se, čili nic.

(Radim Babák, akordeonista, komponista, člen kapel [che], Čočka ad.)

“ Jde o to, jednoznačně říci, že kouření patří někam na okraj, a měli bychom udělat všechno pro to, aby se omezilo. (poslanec Radek Vondráček, ANO)

O systému, ve kterém žijí, si už nemyslím vůbec nic, jen si stále opakuju: jsem svobodný, jsem svobodný, jsem.....

(Vladimír Havran Smýkal, fotograf a kytarista NicMoc kvintet)

Mně to nevadí. Když vidím lidi třeba ve Švédsku, tak je na ulicích daleko víc lidí a potká se víc známých, protože všichni nebo skoro všichni jsou před hospodama na zahrádkách a kouří buď tabák nebo trávu nebo oboje. Já kouřím.

(George Silverman, zpěvák a kytarista kapely The Mask)

Kouřím. Pouze tabák, z ostatního kuřiva je mi špatně. Něco jsem o návrhu tohoto zákona slyšel, ale upřímně: je mi to celkem jedno a ani mne to nezajímá.

(René Müller, zpěvák a kytarista kapel Tiché lodi a Hynkovy zámky)

Nekouřím. Se zákazem kouření nesouhlasím!!! (Marek Čmelík, kytarista a zpěvák kapely Čmelda&spol.)

Sépiovou kostí: Viktor Žižkov

*Žižkovský básník (*1977), pochází z pohraničí. V roce 2013 mu v nakladatelství Maťa vyšla sbírka Egopolis. Píše texty pro kapelu Mnichovo smardiště. Žít na Žižkově dle jeho slov není úděl, ale životní postoj. A Viktor Žižkov je jeho prorokem, kronikářem, kritikem i obětí.*



Viktor Žižkov, foto Kateřina Hosnedlová

Uprostřed Žižkova

uprostřed města ve městě
ukryl jsem se
před infantilním světem

rezavím, rezavím tiše
jak jehla v pískovišti

Dekódování

zvichřené myšlenky na Parukářce
v Blind Eye jen echa cizích hovorů:

Žižkov jde nahoru
a je tu prý nejvíc hospod
v celé střední Evropě!

to znamená
že ze všech zasraných prdelí
je nejochcanější ta naše

Půlnoční

tak už zas fízlové
chtěli mou občanku

bez psa a střízlivý
proč prý se potloukám
Žižkovem sám a sám?

pusťte mě, pánové
vždyt už jsem na sračky
– zalhal jsem úspěšně
těm skinům s odznáčky

Dušíčková

ach, ti moji Žižkované:
posmívaj se farářům
a zpovídaj se psům

kdo naslouchal by ještě básníkům
když může splácet byt či dům?

1+1
2+1
3+1

a život je v háji
potom sypej do podnájmu
0+0
v urnovém háji

Předvánoční

ze žižkovských komínů
ukapává dým
přemáhá mě kašel
přemáhá mě rým

jak říkává se vlastně těmhle dním?
absint anebo advent
co já vím
já dávno k vaší smečce nepatřím

Nad hlavami

chcijeme jeden druhému nad hlavami
oddělení pouze
plovoucími podlahami

Biblická

prší, prší, jen se leje
k potopě svět zase spěje

na déšť, na svět můžu srát
Žižkov je můj Ararat

Diagnóza

rapidně ubývá podniků
kde by mě nehnali
kdybych tam vlez

nejspíš mi vládní škrty
metastázuje do kapes

Babí léto

naproti ve dvoře
postava za záclonou
když převlíkám si spodky

tak přece vrátila se
z chalupy nebo z kliniky, kdo ví

ještě jedno babí léto za oknem

Pravda o městě bohémů

žižkovská věž je průhledná
žižkovská žízeň bezedná
žižkovská mantra jediná:

parkovné, parkovné, parkovné

Na žižkovským kopci

ten žižkovskej kopec
to je republika
bez hranic a bez vlajky
nonstop koncert bez publika

na žižkovským kopci
žádný normy neplatěj
poldové tu hulí
soused chodí nahatej

na žižkovským kopci
hovny asfalt hnojí
nad tím trčí valach
prej tu došlo k boji
pradědové drsný
riskovali kůži
teď tu bydlej báby
a muž se tulí k muží

nad žižkovským kopcem
hvězdy svítěj sprostě
sám sebe tu nikdy
nikdo nepřeroste

Náš přístav

Žižkov je přístav bez moře
kde každý chlastá
a nikdo nekotví

ze sbírky Egopolis

Krajní okénko

Jedinou stálostí v krajině je změna. Proto dalším tématem Krajiního okénka bude historie krajiny a to ta dávná. Vykreslíme pro příklad obrázek jedné z dávných krajin. Přeskočíme období, kdy byl dán základ reliéfu našich zemí, tzn. dobu variského a alpinského vrásnění a přesuneme se do doby, kdy už se vrásnění poněkud sklidnila a dostávaly se na řadu jiné krajinotvorné síly. Touto dobou je kvartér, tedy čtvertohory, jehož mladší formu také teď zažíváme (holocén). Starší verzi kvartéru se říká paleocén a to je právě ta doba, kdy se zemský povrch prudce ochladil a přicházejí čtyři doby ledové, aby krajine trochu změnila účes a nasměrovaly vývoj k výsledku, který je viditelný z pouhého okna.

Doba ledová znamená především pokles průměrné teploty o 4 až 6°C a sucho, jelikož velká část vody zamrzá v ledovcích. S tím souvisí pokles hladiny moří a stěhování všeho živého. Reliéf krajiny mění ledovec. Naše území se nacházelo mezi dvěma velkými ledovci a to Skandinávským a Alpským. Ne v každé ze čtyř dob ledových k nám ledovec přicházející ze Skandinávie dosáhl. Stalo se tak dvakrát. Ledo-



Východní Sajány. Podobně mohla vypadat naše krajina v poslední době ledové. Foto archiv autorky

vec pronikl do Frýdlantského a Šluknovského výběžku a na severní Moravu. Kromě velkého kontinentálního ledovce se vytvořily i menší ledovce v našich pohořích. Krajiny zasažené ledovcem jsou snadno identifikovatelné, např. díky typickým morénám (materiál nahnutý ledovcem) nebo údolí tvaru U. Reliéf krajiny se ale v důsledku klimatu mění i bez ledovce. Vznikají suťová pole, asymetrická údolí, vrstvi se naváté horniny.

I když reliéf krajiny je jeden z nejvýznamnějších aspektů krajinného rázu (krajinný ráz je pojem, kterému bude nutno věnovat jedno celé Krajní okénko), pokrýv krajiny nelze opomenout.

Poslední doba ledová měla zásadní vliv na podobu dnešní, na podobu naší přírody. Klimatická změna a postupující evropský kontinentální ledovec vytlačují teplomilná přírodní společenstva, která musí najít své útočiště jinde. Protože nízké teploty a sucho jsou limitujícími faktory pro růst lesa, myslelo se dříve, že v poslední době ledové střední Evropu pokrývala chladná bezlesá step a tundra. Dostáváme se k vykreslení obrázku jedné dávné krajiny. Takové obrázky se získávají za pomoci fosilního

záznamu, důležité jsou nerozkládající se zbytky tehdejších organismů, jako je např. pyl či ulity měkkýšů. Po jejich analýze a určení můžeme hledat analogické ekosystémy jinde na světě. Díky takovému bádání představa o stepi bez lesa padla a s ní také to, že útočiště pro přírodní společenstva se nacházela výhradně v jižní Evropě.

Střední Evropa v pozdní době ledové na sobě nese otrůvky lesa, které se nacházejí na příhodných oblastech suché nížinné sprašové zóny (vrstvách navátých hornin). Mnoho dřevin tedy nemuselo hledat jihoevropský azyl a po ústupu ledovce opět migrovat zpátky. Stále tu byly. Modřín, borovice lesní a limba, bříza.

Představte si krajinu vrcholné doby ledové: suchá step v údolích s průměrným úhrnem srážek 250 mm za rok (dnes 600–800 mm), v nivách říček stékající z hor a na jejich svazích smrkové a modřínové lesy.

Západní Sajany a Altaj se střední Evropě ve vrcholném glaciálu podobá nejlépe. Na Altaji se vůbec dobře cestuje časem. Jak říká Michal Horsák a Milan Chytrý, na Altaji lze výlet zahájit v borech podobných našim a skončit v době ledové, tzn. ve vyšší nadmořské výšce a ve srážkovém stínu.

I když už to u nás vypadá jinak, zůstalo u nás několik rostlinných a živočišných druhů, které sem přišly právě v době ledové a už u nás i zůstaly. Jsou to glaciální relikty, které žijí na místech s příhodnými podmínkami. Mezi nejznámější patří všivec sudetský nebo ostružiník moruška. Glaciální relikty u nás platí za velmi vzácné, severněji jsou ale pro ně vhodné podmínky na mnohem větších rozlohách než u nás, a tak lze např. v Estonsku koupit v supermarketu marmeládu z ostružiníku morušky. Je možné, že zase všechno skončí v době ledové. Pro někoho je globální změna klimatu velkým hříchem lidstva, pro jiného předzvěst doby ledové.

Tématem se zabývají: Vojen Ložek, Milan Chytrý, Michal Horsák, Petr Pokorný, ...

Ta Pájka

Kouřím příležitostně, avšak když ona příležitost nastane, kouřím v daný okamžik dost :-). Osobně jsem proti tomuto zákonu. Ať si každý provozovatel sám rozhodne, zda bude mít kuřácký či nekuřácký podnik. A člověk má přece také možnost volby se rozhodnout, zda půjde tam či onam. Když někomu vadí zakouřená pajza, tak ať tam prostě nechodí. Já když jdu do hospody, tak chci jít vážně do hospody se vším všudy a ne do navoňaného salónku. (Simona Halmazňová, básnířka)

“ Nesouhlasíme s tím, že vůbec jakákoliv cenová regulace může v roce 2015 někoho napadnout a projít vládou. Regulace cen, která je mimo daně. To znamená, ať je to spotřební daň, ať je to DPH, jakákoliv daň, která se musí odvádět – to je naprosto v pořádku. Ale stanovit někomu, za kolik by měl co prodávat, to si myslím, že je hodně za čarou. (Viceprezident Asociace hotelů a restaurací Vlastislav Šos)

Jako odnaučený kuřák vítám možné usnadnění snahy pro ty, kteří chtějí s kouřením přestat. Nicméně omezování svobody jak kuřáků, tak provozovatelů dotčených podniků je cena vysoká a nepřijatelná i přes to, že v tichosti jsou bohužel schvalovány zákony pro naši svobodu daleko destruktivnější.

(Martin „Maňas“ Mynář, zvukař, hudebník – Massive Mustache ad.)

Nekouřím. Můj názor je, že je to dobrý zákon – kouřit mohou lidé doma či venku, takže zákonem ve většině svých aktivit nijak omezení nebudou. Pokud kouří v restauracích a jiných uzavřených veřejných prostorách, kde jsou nuceni kouř strpět jiní lidé (ať už zaměstnanci nebo ostatní hosté), myslím, že s ohledem na prokázaná zdravotní negativa je v pořádku, že se tam kouření zakáže.

Vyhovuje to dle průzkumů i části samotných kuřáků, kteří nechťejí (stejně jako nekuřáci), aby jim po návštěvě hospody smrděly šaty a vlasy ještě tři dny.

Zároven si myslím, že náklady na léčbu nemocí způsobených kouřením nejsou vyváženy částkou, která se vybere na spotřební dani z cigaret, takže snižování spotřeby cigaret je rozumné opatření i z hlediska veřejných rozpočtů.

(Linda Janků, právnička)

Úhly pohledu

Jak malá děcka, co podvádí při písemce

V posledních měsících se více a více odhaluje prohnílost oné proslulé západní civilizace. Jsme nazí a odhalení.

Začalo to Volkswagenem a jejich podvodem s emisemi. Koho tím podvádějí? Sami sebe, když ničí planetu, na které žijí. Ale přesto to člověku stojí za to, místo aby věnoval více peněz do výzkumu, jak jezdit s méně zplodinami, raději ty peníze investuje do přístroje, který podvádí kontrolu? A dělají to Němci, vzor současné demokracie. Jak lze potom čekat, že se k ochraně přírody bude mít třeba Čína, Rusko nebo Indie?

Štáb České televize odmítne poskytnout světla při pomoci uprchlíkům. My tady nejsme od toho pomáhat, my to máme jen natočit. Když vedle mě bude umírat dítě hladu, tak není mým úkolem jej nakrmit, ale natočit ho, jak se škube. Vy to snad nechápete? Jsem přece profesionál, žádné naivní sluníčko.

Fotograf Šibík spílá dobrovolníkům, kteří makají od pondělí do pátku, a o víkendů jedou pomáhat do Maďarska. Reportér je ale posílá do Řecka, tam je prý skutečně potřeba pomoci. Tohle je jen laciné získávání bodů. On sám tam pochopitelně jel pracovně, dobře zaplacen, ale naprosto nechápe ten diametrální rozdíl.

Maďarské popelářské auto projede tunami bordelu, které logicky vznikly po takovémto množství lidí, naloží ony dva kontejnery, jež mají v gesci, a projede bordelem zpátky. Úkol splněn.

A celá Evropa se nechová jinak než ten popelář. Oplotit hranice, anebo je zastavit už na moři, a pak se co nejrychleji otočit zády, aby chom je neviděli umírat.

A lidi, kteří chtějí pomáhat, jsou osočováni z „dobroservství“. Jako kdyby i oni si nemohli uvědomovat nebezpečí masové imigrace (terorismus, nezaměstnanost, kriminalita). Ale oni si je uvědomují, přesto se však nedokáží otočit zády. Přitom pro imigranty lze nastavit přísná pravidla, tak jako je tomu například v Kanadě, kde se musí naučit jazyk i zákony, a teprve potom se mohou stát právoplatnými občany.

Neposkytnutí první pomoci je trestným činem. Ale je to morálně akceptovatelné jenom proto, že se to neděje na našem území, a tudíž nás k tomu zákon nevybízí? Jenom proto, že dotyčný nemá správný štempl na pasu? Takže už není člověkem?

Smutně pozoruju nenávist ve společnosti. Všechny ty telefonáty na kominíky a členy africké kapely na turné. Dostaňte tu špínu někdo pryč odsud!

Smutně pozoruju, jak se „vyspělá společnost“ chová jako malé dítě, které podvádí při testu. Anebo dělá něco nekalého, když je rodič v nedohlednu. Doufáme, že nám to projde.

A přitom žádný rodič ani učitel není. Možná Bůh pro někoho, ale ten nás do ředitelny nepřitáhne. Jsme to my sami, kdo musí přestat fňukat, nechť jen brát (Mami, já nechci, aby sem lezl Pepíček vod sousedů! Bere mi čokoládu a na mě zbude míň!), ale kurevsky rychle dospět a začít se starat o svět okolo nás.

Vojtěch Landa

Filmové okénko

Veřejná „poprava“ Jana Procházky

Nevím jestli to dávala ČT, ale na Youtube se objevil pořad ČST Svědectví od Seiny. Chtěl jsem ho vidět už strašně dávno, takže jsem byl blahem bez sebe. Zajímavý je hlavně druhý díl, který zkompromitoval Jana Procházku (z jeho bytu také ony odposlechy jsou). Realita bývá někdy zapeklitéjší než nejnapínavější filmový scénář. Ty paradoxy, Procházka napsal trezorový film Ucho, který je celý právě o moci, machinacích a odposleších, ale když se mu to posléze přihodilo doopravdy, zhroutil se.

O co šlo: v odposleších pomlouvá Dubčeka, i obyčejný lid. Neřekne samozřejmě nic strašného, každému je jasné, že stát se nemůže řídit podle názoru „blbě domovnice“, jenomže domovnice byla výkladní skříň komunismu, a proto kdokoliv se tohle odvážil říct, byl vyřízený (plus pomlouvání milovaného Dubčeka). Z miláčka národa se přes noc stal nenáviděný nepřítel. Procházka se zhroutil, onemocněl a za nějaký čas zemřel.

Stalo se mu přesně to, čeho se bojí jeho hrdinové ve filmu Ucho. Nasazení soukromých odposlechů do rozhlasu a televize bylo mistrným tahem a kdo si myslí, že se tu babrák v nezáživné historii, tak právě nedávno udělalo něco podobného Rusko (pravděpodobně to byli oni), když zveřejnili názory amerických diplomatů na EU („Fuck EU, they are weak“). Účel je stejný, rozhádat nepřítele.

Škoda obrovského talentu toho mistra. Troufám si tvrdit, že to byl jeden z nejlepších scenáristů vůbec. A k vaší pozornosti doporučuju i jeho méně známé scénáře, jako například Vánoce s Alžbětou.

PS.: Pořad jsme probírali v semináři v médiích, jako příklad mistrné propagandy. Přestože odposlechy byly pořízeny u něj v bytě, v záběrech vidíme ruce neznámého muže řídícího luxusní vůz. Perfektní práce propagandy, posluchač si automaticky představil proradného Procházku, jak kdesi na západě za dolary pomlouvá ve voze agentů CIA (nebo bůhví koho) opozici.

7 psychopatů

Postmoderní film, McDonagh prohrál se ctí

Postmoderní filmy o psaní (či točení) filmu jsou u autorů nesmírně populární. Aby taky ne, scenárista může hrát s diváky otevřenou hru, může si dělat srandu z klišé, zažitých schémat i sám ze sebe. Tyhle filmy ale mají také obrovskou nevýhodu: je strašně těžké napsat a natočit je tak, aby diváka vtáhly. Velmi často se stane, že vás postavy přestanou zajímat. Je to logické, je těžké mít strach o někoho, jehož příběh může hlavní hrdina každou chvíli změnit, k takové postavě si většinou držíte odstup.

Přestože je McDonagh jedním z nejtalentovanějších autorů současnosti, nepodařilo se mu přimět diváka, aby se o postavy psychopatů nějak hlouběji zajímal. Jsou drsní, zlí a cool, ale když umřou, těžko pro ně budete ronit slzy. Film je tedy jen sledem několika velice podařených skečů a epizod, ale jako celek nedrží pohromadě. McDonagh se však nemusí stydět, napadají mě jen dva režiséři, kteří film o filmu doopravdy zvládl – Truffaut a Fellini (Americká Noc, 8 a půl).

Vojtěch Landa

Kóany

Kóany Nomen-omen-zen

Jediné bytie, ktoré je tichom. Jazyk je len to, čo som; teda nič.

Proti všetkému, všetkým, každému, každej, proti sebe, vláde, kameňom, slovám, zvieratám, planétam, vesmírom. Voči tomu všetkému mám predsudky. Sú tieto veci snáď mojimi spomienkami? Som ja snáď „karikatúrou“ človeka a jeho zmyslu pre povinnosť? Povinnosť, povinnosť, ktorá je formou „intelektu“..

Ukladám do formy chcenie, ktoré ma presahuje, do formy svojho „existenciálneho okna“. Okno mojej existencie. Nečakám, nechodím, nemyslím, neviem, kto som, odkiaľ som, čo som, kde som. Sú oči okná do duše? A ja mám okná dve ako dve existencie. Rádovo som sa dopočítal miliardy na entú hviezd. Povedal od toho, že tu bol, že tam bol od toho tam tu.

Jednej, druhej, tretej „voľby“, ktorú som nikdy neurobil pred tým, než s tým, kto s koho začal. Po jednej nohe, jednej ruke, sa vlečie čas vo veľkom štýle, ale čo nepokryte kontroluje, že stávkuje. S momentu na moment. Z raja do pekla, v ktorom dych zataja, s pekla do raja, do raja, do pekla. Je niečo ako vedomie smrti vedomia moci, ktorú vlastní, pre ktorú vlastní, že vsádza na pravdu, pravdu pre pravdu. A potom, keď obchádza ten most, keď chodí dokola kol, keď mu sebevražda visí na krku, keď ona visí na dverách, keď v očiach karmy stúpa „sebevedomie“ do hlavy, ktorou trhá, ktorú si chce pustiť na nohu ako guľu, ale tak, aby ho nikto nevidel.

Skutočnosť je ako „ľudská hora“ kauzálného netvora. V priestore vedomia smrti, ktorá ho necháva byť tam, kde je, ktorá ho nenechá nebyť tak ďaleko.

Možno je to len metafora ten svet, ale možno priniesie všetko na podnose striebornom jeho tela, v živle jeho jazyka, ktorý si necháva na budúce, s ktorého sú už všetci von ako z najhoršieho.

V myšlienke, v tele „myšlienky“. Sústrast úprimná s celým človekom. Ľudstvom, len ľudstvom. Slovom, ktorým otvára a zatvára „oči“ bez mihnutia „brvou“, bez mihnutia „života“. Nános „existencie“, existencia, ktorá sa mení, od akej sa jeden „oslobodzuje“, a aby toho nebolo málo, sa „hľadá“. Pomalšie ako existuje sa hľadá, v každom kútiku oka, v každom kútiku úst, v každom človeku, aký ho napadne, ktorý mu nevrazí nôž do krku, ktorý ho neprivolá do svojho „vnútra“, aby sa pozrel na to, ako vyzerá svet zvonku... Preto, že jestvuje, že jestvuje skutočnosť, ktorá je večná, ktorá je hlboká, hlbšia, hlbšia ako mohutnosť ako nemohutnosť Zenu. Očami bez farieb, s ktorých dúcha do kósy života v ľade a veľhorách. Pozná len kožu, čo v rukách hnieť. Auru, ktorá sa skončila celým jedným človekom, ktorého hľadal začiatkom. Nebyť, ale povedomie o tom narástlo, aby sa nepovedalo, ale iba slzy to samozrejme nespravili, ani keď cez nich bolo počuť smiech.

Kóany eidetickej redukcie

Vrátiť sa k veciam samotným. Vrátiť sa vrátiť. Čo v tomto kontexte znamená pojem „kríza“ ako „spor“? Sporné reakcie. Sporné, lebo všetko, do čoho sa pustí, zaváňa sporom. Adrenalinovým obzorom.

A vysoká mienka je pritom na neuverenie. Zverejnenie v popredí, v pozadí karmy. Večný kruh, by v tom nevidel „som“. Cieľ nie nadarmo opisuje kruh. Neopisuje ale zverokruh. Asimilácia. Sublimácia. Za správny koniec treba asi chytiť ten proces, ktorý sa skrakuje do bodky. Veľká myšlienka, ktorej veľkej „patriotky“; čo sa len človek natrpí, čo sa len nenatrpí.

Všetko mi život ničí. Fatálna je „totalita“, a totalna je fatalita.. jediný fakt ostáva, že pritom všetkom sa človek vzdá aj rozumu, pri zmysloch, ktorého je, pri rozume, pri ktorom je...rozume. S akého dôvodu mať dôvod? Čioran nemá „motívy“ alebo má? Podvedome cíti, že je niekde, že niekde, kde ho čaká ono „ja“, že si príde na „svoje.“ Ale pravda?

Len preto, že smrť nestojí za prežitie, že nestojí o to, kto ju dostojí? A potom, v celku, v ktorom sa zrodilo „bytie“...musel som si pustiť hudbu žilou, lebo som si musel pustiť hubu žilou po špacíre. Vo fóre. Spomienky na včerašok sú predsudkami dneška. Ale nemysli si, že niečo hrajem. Nahrál som už sa až dosť, v tomto „živote“, v tomto „vývoji“, ktorý nikam nevedie. Láska pre lásku? Morálka pre morálku, myseľ pre myseľ. Myšlienka vychádza konečníkom? Myšlienka mu „vyšla“ konečníkom. Že by sa to všetko dialo cez „rit“? Že by tá myšlienka, ktorá mu vyšla, s ktorej k jemu „komunikačnému náprotivku“ prichádza svetlo, mu vyšla konečníkom? Že by Ažbeta Bátoriová predsa len nepožrala všetku múdrosť „sveta“ sprostého? Ľudská sprostosť je vraj nekonečná, a preto, že je nekonečná nie je múdrosť ako múdrosť, lebo nikto z nej nie je múdrejší. Na nič si nespomína len v sebeobrane, v ktorej sú jeho dlane, do ktorých si hľadá, spácha „sebevraždu“.

Keď sa ti stalo, čo sa stalo, sa presralo, čo sa presralo, alebo „myslím, že teda nie som“.. je to bezosporu. Ale krísis zem, to ja neunesiem. Veď to od teba ani nikto nechce. Smrť ti je najavo. Život je najavo, v ktorom tempe životom, ktorého konca, v ktorom „som“ aby sa nestalo nič „vážne“. Vážne ako pre koho? Vlastne kto je kto medzi nami? Medzi nami postrannými milencami. Do svojho vonkajšieho života? Letargia, ktorá prichádza na človeka sa opúšťajúceho sa rúcajúceho. Je snáď moja existencia stratená len pre mňa? Ale nepovedz, že stratená je vo mne, v súcne.

Kristián Čura

Asi šesť let už nekurím. Dnes si zapálím len zcela výjimečne během nějaké významnější příležitosti, a to jen kvalitní balený tabák.

Se zákazem kouření v restauracích, hospodách a barech souhlasím, neboť zde dochází k tzv. pasivnímu kouření, které ohrožuje nekuřáky na zdraví. Nesouhlasím se zákazem kouření z vodních dýmek v čajovnách. Tam mohla být výjimka. Ale zcela jistě by se muselo kouřit jen v nějaké oddělené části čajovny. Co mě překvapilo, tak je úplný zákaz kouření na letních hudebních festivalech pod širým nebem. Tam mohla být také výjimka. Asi tak: „kdo chce, ať si kouří, ale ať s tím smradem neobtěžuje toho, kdo chce žít zdravě“. A protože jsou někteří lidé vesměs netolerantní a neohleduplní, je potřeba zákon, který bude jejich chování řídit. (Petr Krátký, pedagog, dříve zpěvák kapely Koe)

“ Podporuji plošný zákaz kouření na veřejných místech nejen jako ministr zdravotnictví, ale především jako lékař. Mnohokrát jsem v praxi viděl následky, které nechává kouření na lidském organismu. Nikdo by neměl být vystaven pasivnímu kouření. Ti, kteří si zdraví ničí proto, že nejsou schopni se zbavit závislosti, nechtě tak čini na místech, kde neohrožují zdraví ostatních. Nejde jen o zdraví hostů nekuřáků, ale také například o zdraví personálu provozoven. (Ministr zdravotnictví Svatopluk Němeček)

Kouřím a dle mého názoru bych nechal na provozovatelích takových zařízení, aby se sami rozhodli, jestli se u nich bude nebo nebude kouřit.

(Vítá Začal, učitel hudby, kytarista a baskytarista kapel Začalovec, Velká svačina ad.)

Kouřím. A hlavně mám někdy potřebu si zapálit i na pódiu při hraní. Respektuju nekuřáky a snažím se jim nehutit pod nos. Ale jít do hospody na androš, nebo prostě za kulturou nám blízkou, a nemoci si zapálit, je omezování naší svobody. Nevím co na to řekne Fido, ale souhlasím s ním :-)

(Mucek, kytarista kapely Ylo-Africký slon)

Na vlně hořícího psa

Pokračování eposu hanáckého písmáka Jeronýma Nikdo, introvertního hulváta a hledače hlavní postavy svého života, který příležitostně vystupuje, pokud má z čeho, jinak chodí pěšky. S první částí časosběrného dokumentárního vyprávění měl vážený čtenář možnost se seznámit v čísle 01-2015 novin Uši Vítr.

Část druhá – Předměstí

Opouštím navštívené Město a vydávám se na Předměstí. Zanechávám za sebou několik hodin klábosení v nádražní knajpě, pach spáleného umakartu od típlých vajglů a několik místních figurek, které nevypadaly na to, že by jim ujel vlak. Neujelo jim vlastně vůbec nic, jak byly šťastné, občas jen pár vulgárních slov, sem tam nějaká facka, ale jinak se tvářily jakoby nic. Pár obyčejných hodin v obyčejném Městě.



Rytina A Midnight Modern Conversation, autor: William Hogarth

Dnes večer má být na Předměstí v místní hospodě vernisáž výstavy výtvarných přátel a nějaká muzika, tak uvidíme, jaké to bude. Jdu kolem krabicových supermarketů a parkovišť plných aut. No hlavně aby se dalo pít pivo, říkám si, se špatným pivem se i sebelepší umění hůře vnímá, třeba jako před měsícem, když u nás došlo čepované a byly jen předražené a navíc teplé lahvičky. Rozumíš? Teplé!! No to je přece absolutní hnus! Otřesu se odporem, zkrívím ústa a v tom slyším, jak na mne řve nějaký pitomec z naleštěné káry „Debile, tady není přechod“. Inu, jsa zamyšlen, přecházím silnici, kudy mne napadne a pitomci odvětim, že je pitomec. Pitomec otevře pusku k odpovědi, pak najednou zavře okénko u káry, ještě koutkem oka zahlédnu třpytky zlata kolem jeho krku a odfrčí nakupovat. Každý jsme úchylný jinak. Vytáhnu tabák, ubalím cigáro, slastně potáhnu a pokračuji v cestě na Předměstí.

Konečně se vítám s přáteli, usedám ke stolu a čekání na pivo si krátím pozorováním umění visícího na zdi. Sice by bylo slušné projít rovnou a hned kolem něj, podívat se zblízka, ale udělám to později. Je zarámované a zafixované sklem, nikam neuteče. Rty se dotknou pěny a čepovaná mana naplňuje tělo i mysl mé i mých spolustolovníků blaženým pocitem. Nafalše. Večírek začíná...

Na úvod vystoupí jeho Veličenstvo výtvarníků s krátkým proslovem. Nasloucháme, pijeme a kouříme, kouříme a pijeme, posloucháme. Hned po něm nastupuje za mikrofon Písníkář s vizáží zenového mistra. Naslouchám jeho hlasu a kytáře. Zpívá o lese a hracích automatech, o otci a vzdálené zemi, do které by asi chtěl jet, ale buď jej tam nikdo nepozval, nebo ještě v sobě stále hledá odvahu podniknout cestu do neznámých končin, sám nevím, ale možná to ví on. Musím se jej na to po koncertě zeptat. Popelníky začínají přetékát a žadonit o vyprázdnění, publikum žadoní o přidávek, spolustolovníci žadoní o pivo. Za mikrofonem po chvíli nastává pauza, se sklenicemi v rukou korzujeme po sále a pozorujeme umění uvězněné za sklem.

Fotografie, koláže, montáže, fotomontáže, fotokoláže, kolážomontáže. Líbí se mi to, hlavně s přibývajícím orosenou manou. Ztracené a znovu nalezené existence. Výtvarníci třímají v rukou fotoaparáty, cvakají, vlastně cvakají již od začátku výstavy, místnost protíná jeden blesk za druhým, není kam uhnout, není se kde schovat, pouze za namodralý kouř. Vracíme se ke stolu, popelníky již dávno nejsou vidět, típáme cigára o ubrusy, které svou bělost ztratily někdy v minulém století.

Nastupuje Kapela, která se prezentuje jako vlastní revival (kdyby tak věděla, jak nesnáším revivaly...), ale líbí se mi to od počátku, šlape to, zpěvák ne nepodobný Fidelovi v rukou třímá valchu, s vousy omotanými kolem mikrofonního stojanu hrozivým hlasem křičí do mikrofonu, že postrádá koťátko, a že pokud najde toho, kdo mu ho ukradl, tak že si to s ním v nejlepším případě vyřídí jako chlap s chlapem, v tom horším, že mu taky ukradne koťátko, pomalu se v problému ztrácím, již nevím, kdo měl vlastně koťátko, zda on nebo jeho nejlepší přítel, zda vůbec někdo, bicí se prohýbají pod úderu paliček, kytaristovi praskla struna, nedbá na to a pokračuje v šílené jízdě po hmatníku, zpěvák vyhazuje valchu ke stropu, rozbije přitom lustr a brýle výtvarníka, který je ponechal na stole aby si mohl zapogovat a natrásat se před výtvarnicí, která ho následně objímá a líbá na tváře, pijeme pivo a kouříme a pozorujeme tu nádhernou sešlost. Písníkář stojící u reprobedny má ruce až v nebi a klátí se jako topol, pohazuje hlavou ze strany na stranu, až mám strach, že se mu skutálí někým, kde ji nenajde, jeden ze spolustolovníků si na krk nasazuje myrto-vývěnec, první cenu sboru místních dobrovolných hasičů v soutěži před pár lety, sundal ji z poličky, kde vydržela až do dnešního dne, do poličky mezitím padá výtvarnice, z poličky již jsou jen prkna, i výtvarnice leží na podlaze, taky jako prkno, spolustolovník s věncem kolem krku vylézá na stůl a v rukou drží vítězoslavně zapalovač, jak tohle to vlastně skončí, pijeme a kouříme, basák si sundává nástroj, chytne jej oběma rukama, rozmáchně se a praští jednou ranou Písníkáře i reprobednu zároveň, reprobedna funguje, Písníkáře bohužel nevidím, basák opět hraje na basu, zpěvák řve, kde jako že je to koťátko, spolustolovník na stole volá, že má žízeň, mává do rytmu hudby zažehnutým zapalovačem, výtvarník padá na prkenou výtvarnici, pijeme a bavíme se, vajgly už netípáme ale házíme je po kapele, snažíme se trefit do mikrofonu, hospodský nese další várku piv a kořalky, někdo trefil zpěváka vajglem do oka, vzápětí zpěvák hází naším směrem půllitr, trefuje spolustolovníka na stole, ten si v pádu zapalovačem podpálí myrtu kolem krku, je cítit smrad, jakoby někomu hořely vlasy, lijeme pivo do sebe i na spolustolovníka pod stolem, který již jen doutná, byl to dobrý chlap, najednou vidím Písníkáře, který s našpulenými rty nese koťátko zpěvákovi, šílený řev, řve zpěvák i basák, který si zase sundává z těla basu, po chvíli řve i Písníkář, spolustolovník pod stolem již neřve, po stole přeběhne koťátko, vidím děsivé oči zpěváka, někdo konečně trefil mikrofon, bohužel štamprlí a to neplatí, vždyť jsme si říkali jediné vajglem, fotoaparáty létají po místnosti, více blesků, než stačíš spočítat, pijeme a kouříme, probouzí se výtvarnice, při pokusu vstát se přikrývá ubrusem i tím, co na něm bylo, sedíme po kolena v pivě, objednávané další, na voru z prken k nám připlouvá hospodský, místo kormidelníka zaujal Písníkář, basák se k němu řítí s basou, po stole běhají koťátka, zpěvák pláče a zvrací, kdyby aspoň jedno koťátko, ale neumím plavat, kytarista se potápí k výtvarnici, z výtvarníka je pustý ostrov, alespoň tam se dostat, na jeho břicho, ale raději zůstáváme tady, za stolem...

Je příliš brzy zhasnout světlo.

Jeroným Nikdo

Dřevěná cikáda

TOMÁŠ LOTOCKI

Kázání na Mniší hoře

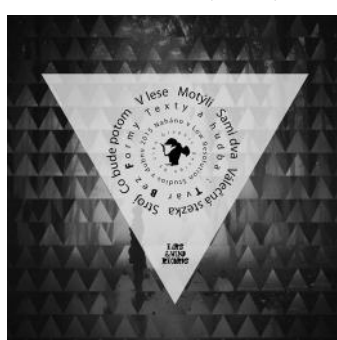
Ears&Wind Records, 2015, kniha



Třetí sbírka brněnského básníka a publicisty (*1977). Vydal básnické sbírky *Chut' vína* (MSD, Brno, 2004), *Čereny* (Weles, 2011). Společně s Ivanem Petlanem uspořádal antologii *Co si myslí andělíčkové – dítě v české poezii* (Větrné mlýny/LFŠ v Uherském Hradišti, 2004). Autor je šéfredaktorem internetového časopisu *Herberk – útulna poezie*. Spolupracujeme také s Českým rozhlasem. Páteční texty této knihy, poémy *Kázání na Mniší hoře* a *Úhoři*, byly též převedeny do formy rozhlasového dokumentu a odvysílány na stanicích Vltava a Brno.

TVAR BEZ FORMY

Ears&Wind Records, 2015, CD



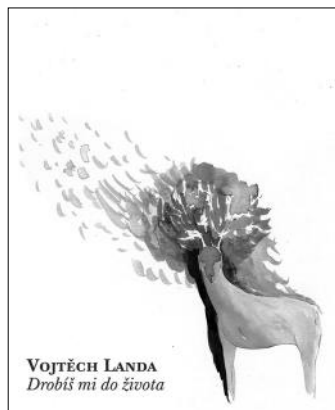
Šumavská kapela *Tvar bez formy* se hlásí k odkazu modernistického básníka T. S. Eliota. Svým hudebním projevem navazuje na tradici českého undergroundu, přičemž ho svou tvorbou chce posouvat dále. Nad kytarovými krautrockovými plochami plují saxofonové křiklavé tóny. Kapela se také zaměřuje na zhudebnění českých i světových básníků.

Na poslední desce si za podklad pro svou hudbu vybrala kupříkladu indiánskou poesii.

VOJTĚCH LANDA

Drobíš mi do života

Ears&Wind Records, 2015, kniha



Prvotina brněnského básníka (*1981) původem z Moravské Třebové. Je autorem jedné rozhlasové hry, jednoho scénáře k rozhlasové adaptaci povídky Andrzeje Sapkowského, jednoho nerealizovaného televizního scénáře a režie k hranému filmu (*Setkání – premiéra 2014*). Dále je autorem několika fejetonů, povídek, recenzí a pravidelným příspěvkem novin *Uši a Větr*.

MIROSLAV MIKY

MARUSJAK

Ponorka blues

Ears&Wind Records, 2015, kniha



Třetí sbírka olomouckého básníka (*1960). Kniha je opět doplněna fotografiemi Jany

Navařkové. Autor pravidelně přispívá do *Voknovin* a pořádá hudebně-poetické akce v Olo-mouci.

OLIVEROVA DÁLKA

Smíření

Ears&Wind Records, 2015, CD
Reálně kapela koncertovala v letech 1994–2001 a stala se na Nymbursku lokální legendou. Návrat přichází po čtrnácti lé-



tech k příležitosti reedice CD *Smíření* z roku 2001. „Pohrál jsem si takto asi se šesti takovými alby kapel, který se mi líbily už při nahrávání u nás“, říká známý zvukař ze studia Mac Sound ve Vinařicích na Kolínsku Mirek Adamec, který chodí pořád v montérkových lacláčích.

3+

EP

Ears&Wind Records, 2015, CD



3 nové + nejstarší vál; kapela pro změnu ve 3 + mistr zvuku. Nahráno a smícháno ve studiu H8M3 recording v Jeseníku. Zvuk jak by rozšlapával pivní trubky.



*Tyto a další tituly
získáte internetovém obchodě
drevencikada.cz*

S tím zákonem nesouhlasím, nie je tolerantný, nie všetci chcú dýchať vzduch bez tabáku. Zákon zmenšuje, ničí životný priestor pre dnes už málo sa vyskytujúcich fajčiarov, ktorý tak radi platia vyššiu DPH za tabakové výrobky. Ja som nefajčiar, ale párkrát za rok si rád dám dobrú cigáru alebo cigaretu. A to sa nedá robiť na detskom kúpalisku. Vhodnejšie pre to sú krčmy, kde sa odjakživa fajčilo a fajčiť sa aj naďalej bude. Kto chce podnik bez fajčenia, môže ho navštíviť, jednoduché, účinné a tolerantné riešenie. To isté platí pre fajčiarov. Ak chceme žiť zdravo, tak by sme mali skrátiť pracovný čas z 8 hodín, ktorý bol zavedený so vznikom Česko-Slovenska pred 100 rokmi na 6 hodín. Bolo by menej duševných chorôb, čo by našim národom prospelo viac ako presun krčiem do fitness zóny.

(Jaro Stančík, básnik)

“ Obcím bude umožněno, aby mohly zakázat kouření v místech, kde se pro to samy rozhodnou. Nejde třeba o předzahrádky restaurací, ale hlavně o okolí škol a sportovišť. Dle ministra zdravotnictví se tímto opatřením dostaneme do hlavního proudu evropských zemí

Nejsem pro úplný celoplošný zákaz kouření, kouření bych ponechal při stavebně oddělených prostorách. Kouřím pouze u piva.

(Arnošt Pitkoř, kytarista a zpěvák kapely Fossil)

Kouřím leda vodní dýmku, a tak nejsem asi ten pravý komentátor. Už dlouho chodím jak do kuřáckých, tak i nekuřáckých hospod, restaurací, barů a třeba i čajoven. Nemám s tím problém a přitom někdy oblečení větrám celý den. Zavání mi to celé jakýmsi moc velkým řízením, a to už tu přece bylo. Osobně mi víc vadí, když jdu úzkou uličkou, nebo lesem, a někdo jde přede mnou a kouří. Ale stačí přece předhlonit jej či počkat a zastavit se na chvíli.

(Michael Bártek, zpěvák a kytarista oneman kapely Žen)

Zákon jsem nečetl, ale s tím, aby se nekouřilo v hospodách, souhlasím. Mám velice pozitivní zkušenost z Anglie. Býval jsem občasný kuřák, teď nekuřák.

(Petr Valihrach, basketarista kapely Kloaka 69)

Nekouřím a celkem bych to uvítal ve špatně větratelných prostorách.

(Vilda Majtnr, provozovatel brněnského klubu Brooklyn)

Od Schvandy až do Píčrepa

Schvanda

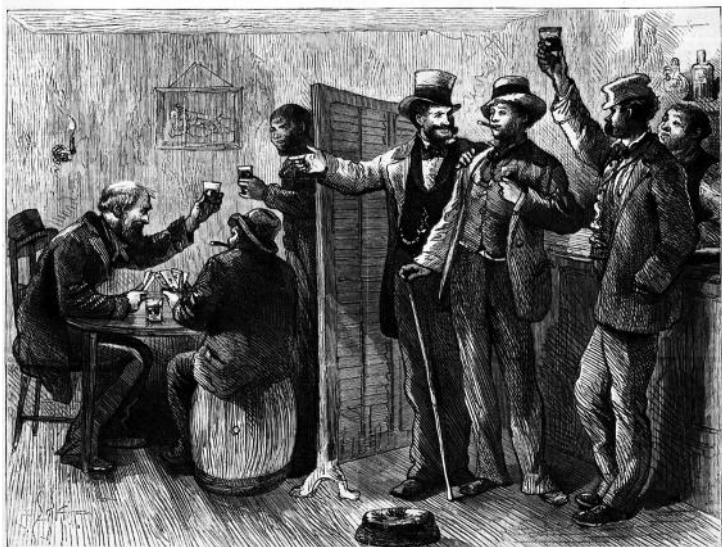
Vitráže na zdech, šílená výzdoba, dokonce i skleněný motýli. Plná hospoda zlaté mládeže, ta mě snad nikdy nepřestane pronásledovat. Na Židlich se mi to stát nemůže, děkuju aspoň za to.

Je narváno. Hledám volnej flek. Sedl bych na zahrádku, ale tady je snad jediná zahrádka v Brně, kde se nekouří. No hnus, to už ani není možný, jak s kuřákama vymrdávají, a to nemluvím o hulení. Fleka nacházím u stolku kde sedí kočka s krásnýma zlatýma náušnicema. Hodí se sem tak z poloviny. Drží v ruce tužku a píše cosi do sešitu. Vypadá jako mladičká Edith Piaf.

Objednávám Poličku u pingla s vizáží modela. Balím cigáro a koukám kolem sebe. Je to už tři roky, co jsem fotil dole v divadle a trávil tu veškerý volnej čas.

Nikde nevidím tu místní galérku, co tu vysedává snad už od revoluce. Ani Kocman tu nechlemtá svou čtvrtou kofolu. Kde jsou herci, produkční a buzerantskej ředitel divadla?

Dva pinglové s úcesem Jaroslava Rudiše kmitají tak, jak se sluší na tento podnik. Hned si všimají, nemám co pít, nesou další. Začíná se mě tu docela líbit.



Rytina Like Father, Like Son, autor: Sol Eytinge

Čekám na Dana z kapely. Byl jsem u něj v kavárně za rohem, ale vůbec se nezdržel, nýbrž čtvrtinka lahvičky za čtyřicet mě neoslovila. Kočka s náušnicema odchází a hodí na mě roztomilej úsměv. Polil mě blaženej pocit. Lokál stále praská ve švech.

Rozvalí se dveře a rozčílenej kolík drží v ruce řetěz a hledá svoje kolo. Zdá se, že o něj přišel. Proč jezdí, debil, do hospody na kole? Ale radši držím hubu a upiju Police. Tak mě napadá, kdyby tu seděl Topol, určitě by mu zazpíval,... Sbohem a řetěz...

Po pátým pivu přichází Kocman a míří rovnou na hajzl, prostatik. Na zpáteční cestě kolem baru mě zmerkne a přisedne. Objednává černý mok a debatujem, o Kalouskovi. Prej je to nejlepší polistopadovej politik u nás a myslí to s náma dobře. No nevím, přemýšlím že si pod sebe nabližu. Miluju tyto debaty, kdy všichni a nikdo nemá pravdu. Prátelecká atmosféra, nejen u našeho stolu, stoupá stejně jako mlha cigaretovýho dýmu. Hovor se stočil ke Skalákovu a jiným velmi rozumným tématům.

Konečně doklusal Dan, a než usedne, dostane žejdlík s pozdravem „zdar“. Je tu pečený vařený a na Židle nedorazí, kámoš. Omlouvá ho snad jen manželka čekající, vedle v baráku, každým dnem odvoz sanitním vozem do porodnice. Horlivě se překřikujem jeden přes druhýho a konzumujem jedno pívko za druhým. Kavárna se pomalu vyprazdňuje a já mám několik zmeškaných hovorů od Danovy ženy. Doufám, potichu, že nenastal čas rození...

Večer už dávno přešel v noc a ani nevím kdy nás odtud vyhodili. Každopádně čaj o páté v kavárně Švanda se vydařil a ráno sračka nebyla.

Píčrepa

Po telefonickém rozhovoru s novopeceným fotrem Danem valím ke Kubovi na Anenskou. Jde se slavit, a kde jinde, než v této legendární putyce. Hned od vchodu vidím to vlasaté individuum z kapely, jak nasává Starobahno. Sedí tu s kámošem potapěčem a jeho holkou. Plot na cechu vypadá impozantně. Objímá mě pln hrdosti z narození Maximuse a v rukou svírá dárek, co jsem odpoledne dotáhl do porodnice. Ukulele. „Nejde nám to naladit“, blekotá. Říkám si, že dám dám dvě tři a povalím domů. Jdu zítra do hokny. Kolem nás sedí docela dobrá cháska a vše z vrchu sleduje Sonny Halas. Potapěč vypráví, jak muzicíroval na vojně a hrával po barech na ságo. Dan, notně posilněn alkoholem, nepřestává halekat na celou knajpu, jak je úžasný být u porodu. No, nejsem prase. Jednou jsem vzal koc na rande do kina v hospodě U Sucháča, kde v rámci potulné akademie promítali asi hodinovej porod. Čumět na roztažený nohy dotyčného děvčete a sledovat, jak vylejzá děcko z kundy, mně přišlo docela nechutný. Rande tehdy nevyšlo, dívka utekla asi za deset minut.

Každopádně slavit se musí. Pinklica donesla další kousek a přeje novorození hodně štěstí. Dělá tu přes dvacet let. Pamatuju si ji coby adolescent chodící s otcem na pivo. Dopijíme, platíme a někdo dostal skvělejš nápad jít o kousek dál do Ponrepa. Nu což, proč na jedno ještě nezajít, pak rychle domů, ráno přece vstávám. Hned v předsáli na nás ze stěn zírají kyčlovité malby a potapěč se rozplývá nad malůvkami rybiček z Nema. „To by byla reklama pro naši potapěčskou firmu!!!“, řve do éteru.

Vlezeme dovnitř a před máma se rozprostírá obrovský prostor. Všechno je tu v neonu a na stěnách docela dobrý fotky od nějaký značky. Stolečky, stoly a kulečníky jak v americkém filmu...a na konci tohoto pajzlu pódium. Sedáme do prvního boxu a objednáme škopek. Po chvíli uvažování se přesunem rovnou na bar. Dávám druhý a přemýšlím, že bych měl vypadnout. V momentě mám před sebou panáka. „Na Maxe!“...pingl pije s náma a říká, ať vydržíme čtvrt hodiny, že bude tančit nějaká koc na pódiu. Proč ještě chvíli nezůstat, nikdy jsem to neviděl. Po půl hodině to docela pohledná brunetka rozjede. Dan, úplně na plech, vyhoupne za ní a tancuje. Čumím jak péro, ten magor to umí! Dávám další a vlna hořícího psa mě pohltila naplno.

Cestou na hajzl jsem zmerčil schody. Nelením a jdu to vobhlídnout. Další barůvka, jen tady je to nějaký divný. Obrhnušnej týpek, ověšený zlatejma řetězama, sedí v sedačce a na každém kolenu buchtu. Dám se do řeči s blondkou na baru. „To je jako bordel?“, zeptám se odvážně. „Ne, my jsme tanečnice“. No to mě poser. Objednám si panáka a valím dolů za borcama. Dan zmizel a já přemítám, že bych měl už konečně vypadnout. Netuším, kolik je hodin a na práci jsem dávno zapomněl. Vycházím z předsáli a dostanu dělo jak vod Tajsna, druhou vo zeď. V mžiku jsem bez peněženky a šrajtofle.

Cesta domů je jedna velká výkladní skříň. Ráno mě budí kolega, že mám dvě hodiny zpoždění. To by nebyl až takovej průser kdybych nedostal do huby foukačku. „Tak se sbal, v pondělí si přijď pro výpověď“, říká nasraně šéf. To je zase kurva ráno. Naštěstí to nakonec byla jen důtka a doporučený ambulantní protialkoholní léčení. Takže... „Na Maxe!!!“

*Stáť Lukáš
abstinující budebník*

Recenze

King Crimson – London, Hackney Empire, koncert 8. 9. 2015

Britská kapela King Crimson se vrátila ve své osmé inkarnaci, a to ve složení: Gavin Harrison (drums), Bill Rieflin (drums), Pat Mastelotto (drums), Tony Levin (bass and vocals), Mel Collins (Sax, flute), Jakko Jakszyk (guitar, vocals) a samozřejmě Robert Fripp (guitar).



King Crimson v současné sestavě, oficiální foto kapely

Cože to jsou vlastně King Crimson zač? Legendární psychedelická art-rocková kapela, hrající s přestávkami od roku 1968. Kapela se proslavila v roce 1969, kdy pouhé 3 měsíce po svém prvním koncertě hráli v londýnském Hyde Parku společně s Rolling Stones pro více než 650 000 návštěvníků. Debutovou desku *In the Court of Crimson King* natočili až po dalších 3 měsících. Kopie jejich kazety se ke mně dostala v mých 12 letech, na jedné straně byla deska *Red* (1974), které mě dostala hned na první poslech, jelikož to bylo pro mě naprosté novum, na druhé straně byla deska *Beat* (1982), po jejímž poslechu mě hned rozbolela hlava – na něco takového jsem ve 12 přeci jen nebyl zvyklý. Proto jsem si po jednom poslechu tuto stranu kazety neuvážene smazal a přehrál seattleskými Soundgarden. Později jsem musel kazetu pořád přetáčet, protože potřeba slyšet King Crimson byla silnější... Stále jsem ale nevěděl nic o jejich historii, až v 15 letech jsem šel kolem hodonínské trafiky, kde jsem viděl rockový magazín Spark a na obálce bylo malým písmem napsáno King Crimson. Hned jsem si časopis koupil, abych se o kapele něco dozvěděl, jelikož v té době nebyl běžný veřejný internet. Pamatuji si z článku Frippovu odpověď na otázku, co pro něj kapela znamená: „Fundamentálním cílem King Crimson je organizování anarchie, využívání ukryté síly chaosu a nalezení skrze to vlastní rovnováhy“. Jejich koncert se mi nikdy nepodařilo navštívit – když hráli v Praze v 90. letech, tak jsem na ně neměl peníze, v létě 2003 jsem zase měl brigádu v kyjovských sklárnách, ze které jsem nemohl odejít; a koncert The Crimson Project v Buchlovicích v roce 2014 pro mě zase nebyl takovou výzvou, jelikož to prostě a jednoduše nebyli Krimsní s Frippem. Však kamarád Slavík Nikole Muše

odpověděl, když se mu loni chlubila, že jede na krimсны do Buchlovic: „Hovno Mucha jedeš na Krimсны, hovno!“.

Jakmile jsme se tedy s kamarády Vítkem Kalvodou a Petrem Slavíkem o koncertu King Crimson v londýnském Hackney Empire dozvěděli, neváhali jsme a hned koupili vstupenky (do dvou dní se po nich zaprášilo). Přeci jen, co si budeme povídat, na světě už není tolik kapel, na které by stálo za to na koncert letět mimo kontinent.

Po důkladné psychedelické přípravě a cestách londýnským undergroundem i overgroundem se ocitáme v Hackney Empire a hned se usazujeme do místní Gallery – těsně pod stropem s výhledem na půdorys kapely. Londýnský Hackney Empire je divadelní prostor podobný brněnskému Mahenovu divadlu. Žádný moderátor, žádné zbytečné kecy, hned přichází muzikanti a pomalu se rozjíždí úvodní Skřivánčí jazýčky v rosolu (*Larks' Tongues in Aspic, part one*, 1973). Hned poznáváme hudebního profesora Roberta Frippa, jediného původního člena kapely, jemuž je nyní 69 let. Jako obvykle sedí na barové stoličce s kytarou a téměř se nehne, hudba se vytváří kolem něj jakoby sama.

Poprvé mají v sestavě 3 bubeníky, jejichž soupravy jsou seskládány na přední straně pódia. Za nimi zleva Mel Collins na saxofon, klarinet a fétu (hrál s nimi již v roce 1970), basák Tony Levin (hrající v kapele od roku 1981), nový zpěvák a kytarista Jakko Jakszyk a samozřejmě starý dobrý Robert Fripp. Nutno zmínit, že nový zpěvák Jakko Jakszyk (v King Crimson od roku 2013, předtím 21st Century Schizoid Band) zapadl do nové sestavy jako prdel na hrnec, skladby zpívané Adrianem Belewem (tedy od 80. let) vůbec nezazněly, zato kapela vsadila na staré dobré vály

KOKOTINA. Zbývá už jen zakázat v hospodách chlastat. Ale je snad hospoda nějaká mateřská školka? Světu vládne kokoti a kurvy. My je přechčijeme a přežijeme.

Poprvé jsem kouřil, když mi byly čtyři roky a čtyři měsíce (startky bez filtru). V osmnácti jsem přestal. 33 let nekouřím.

(Emir Chali, císař I. fotopoetického klubu)

Jelikož kouřím bio tabák (z vlastní zahrádky) a na vlastním dvorku, na zákon kašlu, ale je mi líto mladých, kteří už nezažijí zakouřenou hospodu, kde člověk nemohl nahmatat ani popelník.

Jeví se mi ovšem poněkud pitoreskní, že zatímco kouření se omezuje a přejde pravděpodobně časem do illegality, marihuana se naopak pomalu uvolní a já nevím, jestli nemám jásat. A já, když si nejsem jistý, tak raději jásám.

(Marian Palla, kontrabasista, spisovatel, výtvarník, pedagog)

“ Za porušení zákazu kouření ve veřejných prostorách by kuřákům podle návrhu zákona měla hrozit pokuta 5000 korun, provozovatelům až 50 tisíc. Pokud se v baru objeví opilé dítě, provozovatel bude muset na dva dny zavřít.

V době, kdy se v mé rodné vísce s třemi tisíci obyvatel nachází pět hospod, z nichž čtyři mají nekuřácký salonek, přijde mi tento zákon vskutku idiotský. Pokud byly doby, kdy byli nekuřáci diskriminováni, jsou jistojistě pryč.

Já jsem kuřák, a proto se mě tento zákon dotýká velice, a беру ho jako omezování mé svobody, jsem si ale jista, že bych byla proti, i kdybych byla nekuřákem.

Kuřáci i nekuřáci by měli mít možnost volby, což je možné nyní, ale po vstoupení zákona v platnost nikoliv.

Když pominu své osobní zájmy, děsím se představy, co se stane v nonstopch či venkovských putykách čtvrté cenové. Upřímně lituji všechny majitele a provozovatele těchto podniků, ve skrytu duše ale doufám, že se jim podaří najít nějakou skulinu a zákon obejít.

(Štěpánka Ludvíková, herečka)

Nekouřím, zákaz vítám, i když si dovedu představit, že by se lidem líbila i nějaká kuřárna uvnitř podniku. Ono pokud všichni budou chodit na ulici, zase to nebude nic příjemného pro lidi, co mají okna nad restaurací, zejména v létě.

(Radek Nikl, kytarista kapely 000)

Jako nekuřák omezení hulení v hospodách vítám. Ale i kdybych kouřil, chodil bych si radši zapálit ven.

(Vítá Krejčí, bývalý provozovatel Galerie Pod Petrovem)

v novém hávu (1969–1974). Jakszyk důstojně odezpíval skladby, které původně zpíval Greg Lake (1968–1970, později Emerson, Lake & Palmer), Gordon Haskell (1970), Boz Burrell (1971–1972) či John Wetton (1972–1974, později Asia).

Po skřivánčích jazýčcích zazněly ozvěny 90. let v podobě skladby *Vroom* z desky *Thrak* (1995) a dále pár nových, vesměs instrumentálních kousků, mezi nimi i *The ConstruKction Of Light* z roku 2000. Poté se ozvaly první tóny *Easy Money* z jazýčků a my už tušili, že se právě odehrává něco velkého.

Velkým překvapením bylo zařazení skladby *The Letters* z jejich čtvrté desky *Islands* (1971) a *Sailor's Tale* z druhé desky *In the Wake of Poseidon* (1970). Zazněla rovněž tolikrát rimejkovaná *21st century schizoid man* s excelentním sólem na bicí Gavina Harrisona a z první desky rovněž *Epitaph* s nádherným textem básníka Petra Sinfielda, „...ano, bojím se, že zítra budu plakat“.

Při prvních tónech baladické *Starless* ze sedmé desky *Red* (1974) potemněla světla a celé pódium se zalilo doruda. Bubeník Bill Rieflin

hrál na melotron a Jakszyk zpíval tuto legendární skladbu s textem Richarda Palmera-Jamese jako o život. Pat Mastelotto si skladbu vyložené užíval a za bicíma se pohupoval, aniž by vůbec hrál.

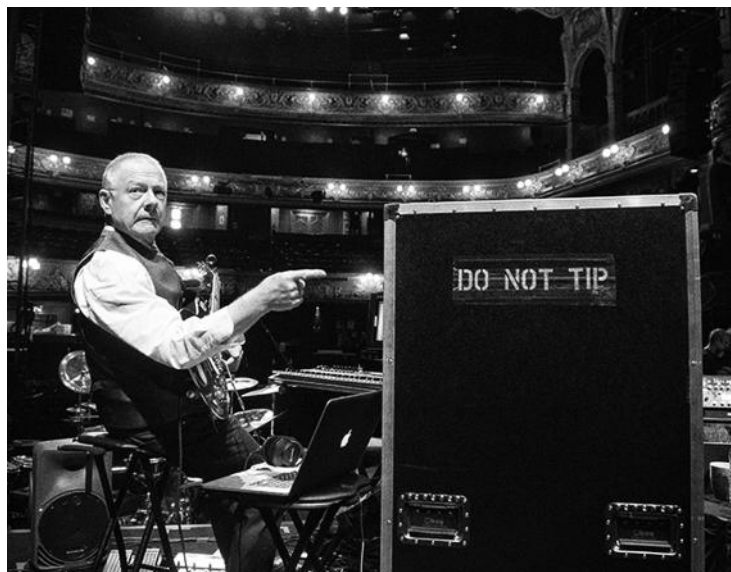
Přídavek začal troj-bubenickým sólem, ze kterého se vyklubal *The talking Drum*, na který navazovalo co jiného než *Larks' Tongues in Aspic part II*, nestihli jsme ani vydechnout a přidali hymnickou *The Court of Crimson King*. Bylo toho až až, jak říkal přisedící kamarád Slavík: „ještě chvilku a už by mi to vadilo“. Po koncertě jsme se všichni shodli, že lepší koncert jsme nezažili a už asi nezažijeme a všechny nás během koncertu napadlo skočit z galerie dolů – co po takovém koncertě se životem? jak teď máme chodit na jiné koncerty? co s našimi životy?

Po koncertě rychle do kšeftu pro levné polské škopky, rychle cigáro a někde se vychcat, pak kvapný úprk před policajtem kvůli chcaní na veřejnosti a šup se uklidnit k parku na lavičku se škopkama.

Honza Bartoň



King Crimson, backstage Hackney Empire, foto Tony Levin



Robert Fripp před koncertem v Hackney Empire, foto Tony Levin

Psychedelická smrt. Továrna na hudební blaženost. King Crimson se revidují. Robert Fripp poskládal hvězdnou formaci, která předvádí divadlo nadskutečné a neúspěšné krásy.

Od prvního okamžiku, dřív než začne koncert, ocitneš se v cockpitu Frippovy vesmírné lodi, po koncích nervových zakončení ti přejíždějí akupunkturní jehličky a zbavují tě nervozity. Poslední zahoukání... a loď odplouvá.

Hned u břehu se zaposloucháme do skřivánčích jazýčků v aspiku (*Larks' Tongues in Aspic, part II*). Impozantní bicí, tři továrny pekelných kotelníků nebo snad kotelných pekelníků, Pat Mastelotto (*1955), Bill Rieflin (*1960), který má uprostřed bicích usazený i klávesy, na které se nezdráhá hrát i paličkami a virbl si tlumí loktem, aby příliš nedrčel, asi podobně jako to musel dělat i první jemnovirblý bubeník King Crimson Michael Giles. A úplně napravo, pod Frippem, obložen desítkami činelů, činýlků a činelíků, excelentní bubeník Gavin Harrison (*1963). Šlapou jako dokonalý kmen, jsou základem, motorem, na kterém spočívá tato nová vlna královského karmínového bigbítu, jsou to znovuobjevené rockové bicí, jak jim Fripp nakázal, a oni své zadání dokonale splnili.

Skutečně, jako bychom se ocitli kdesi v Africe, v hloubi útrobu kontinentu, v rockující, tedy houpající se kolébce lidství, rytmu, přírody a vesmíru, nacházíme se v podzemní továrně na absolutní skutečnost. Perkuse a cingrlátka Jamieho Muira supluje Mastelotto místy na elektronické bicí – odpusťme mu to, přece jen tyto písně zaznívají v jiné době, bezmála padesát let od svého zrodu.

Bubeníci jsou dokonalí a děje se toho už jen mezi nimi tolik, že ačkoliv napínáš uši a soustředíš se na maximum, není možné vše pojmut. Jako poslouchat Bachovo patnáctihlasé oratorium nebo tep sta srdcí. Nezbyvá než jako před ostatními těmi, kdo a co nás přesa-

hují, sedět v němém úžasu, v šoku, doširoka otevřené oči, uši a duši a doufat, že když ne mozek, aspoň hloubka srdce pojme celou tuto nádheru v celé její plnosti.

Tolik ke spodní řadě bubeníků, k podzemním proudům a tepům srdcí.

Nad nimi je řada druhá, strunná, dechová a hlasová. Úplně napravo jasné sluníčko Robert Fripp (*1946), kdo ho nehledá, ani by si ho snad nevšiml a myslel by si, že je to snad jen nějaký zvukař, který si přišel poslechnout koncert. Fripp, autor celého projektu, zcela tichý, nenápadný a nehybný, až kdo se zaposlouchá, jej uslyší, až kdo se zakouká, všimne si, že jeho prsty hrají na kytaru, nehne brvou jako starý indián, a jeho prsty, před koncertem naolejované jemným vonným olejem, se hýbou vždy jen tolik, kolik je nezbytně nutné, ani o pohyb navíc, žádné gesto, žádný výraz jiný, nežli hudební, Fripp, který každým gestem říká „tady není nic k vidění, raději poslouchej“, jasná hvězda, jejíž tiché paprsky svou silou ovládají celý organismus, která jen občasným pozvednutím obočí nebo mírným náklonem hlavy vydává signál, jakoby všem říkal „však Ty už víš“. Fripp, který sedí jako stavidlo na řece nebo jako tichý vodní mlýn, roztačející své lopatky ducha hudbou, která jím sama protéká, hudba, která nepatří jemu a není jeho, která jím jen prochází jako paprsky slunce krystalem nebo kapkou vody, Fripp se svými sluchátky, který v nejsilnějších okamžicích jen na chvíli pozvedne skromně do hudby zanořenou hlavu, jakoby říkal „no toto? toto se opravdu stalo?“, osoba nerozlučně spjatá se svým blackboxem, věží plnou lahodných zvuků, tu nekompromisně křičících, tu hladících a přelévajících se,

tu jen emanovaných jako měkké teplo hvězd, které snad ve svých výletech Fripp právě navštěvuje, zatímco jeho schránka tu nehnutě sedí u kytary a povídá nám o tom.

Zvuk plný jasu i temnoty, jednou sladký, jindy hořký, obvykle tichý, a když zaburácí, tak jako hlas hromu, který není ničím menším než hlasem nitra přírody. Při Starless si předává sve kolovrátkově kouzelné a nepochopitelné kytarové linky se zpěvákem Jakko Jakszykem (*1958), který stojí vedle něj, předávají si je tiše a beze švů, jako když se spojí dva proudy vody a stanou se jedním, aby zase ze sebe vystoupily, zpěvák, kterému táhne na 60, hrdinně zpívá party dvacetiletých, pln napětí ze závažného úkolu, který mu byl svěřen: být nositelem hlasu a ducha starých nekonečných King Crimson, psychedelických putovníků nekonečnými pláňmi ducha a hudby.

Slova mladých dávných a věčných Krimsonů zaznívají ze zralých úst s prohloubením: stává se z nich poselství a odkaz, který připravují, říkají „toto bychom rádi, abyste si po nás vzali, toto byste měli vědět a na toto bychom neměli zapomenout“. Tak kapela, která posunula lidství kupředu, reviduje svůj odkaz a s ní i Tony Levin (*1946), gentleman, který by snad i v tričku a v tepláčkách vypadal jako v saku s motýlkem, který s jistotou kráčí krajinami rytmů a zvuků jinými neprobádanými.

A nakonec Mel Collins (*1947), virtuózní flétnista, saxofonista a klarinetista, který bravurně zvládá klasické party, jakožto i své vlastní nové. Po první písni ze své páté desky zahrají jednu zcela novou píseň. Po tomto víceméně instrumentálním začátku následuje jedna pecka za druhou, všichni výskaji nadšením: *Easy Money*, *Starless*, *21st century schizoid man*, *Epitaph* a téměř celá deska Skřivánčích jazýčků v aspiku na jeden zátah. Jeden kousek z *Islands* a úplně nakonec, po snad dvacetiminutových bouřlivých ovacích

vestoje, přicházejí pánové znova a v plné síle, a srdcem davu projede záblesk ohně, když zazní píseň na rozloučenou – *The Court of the Crimson King*.

Řveš a výskáš nadšením. Jednou potlesk začne dříve, než si Fripp představoval. Po několika minutách potlesku Fripp zůstává ještě asi půl minuty sedět a nechává doznívat své tiché tóny, pak teprve pozvedá hlavu a lehce trapným úsměvem nám sděluje „až teď“. Jsme to ale hloupí nadočkavci, ne jako tichý Fripp, který umí mlčet a mlčí snad více než polovinu doby jako jin co tvoří jang, struny bezchybně zatlučené oběma rukama, zaposlouchán do partů svých spoluhráčů.

Také my postupně nasáváme Frippovo ticho a místo mlácení sebou do převalujícího se křoví a džungle dokonale uspořádaných rytmů zůstáváme jen tiše a konsternovaně sedět v šoku. Je toto vůbec možné? Jsme na vrcholu blaha, blaženosti z krásy, snad podobné té, o které hovořil Schoppenhauer jako o jediné možnosti jak překonat utrpení tohoto světa. Pokud bych kdy chtěl skončit tento život, tak právě teď, pádem z vysokého bidýlka galerie, kde sedíme. Myslím na to všichni. Právě teď skončit tento život, tak trapný ve srovnání s krásou, kterou nyní slyšíme. Jaký smysl má žít natolik vzdáleni těmto výškám? To ale své milované kapele neuděláme, Fripp by minimálně nelibě zvednul obočí a možná by musel i přerušit koncert. To mu neuděláme. Tak jen sedíme v úžase dál a modlíme se, aby tento okamžik nikdy neskončil.

Koncert skončil. Další čtvrt hodiny potlesku. Sedíme konsternovaně a hledíme před sebe. Je to možné? Bylo to na tomto světě? Toto nelze nikomu sdělit, toto nelze zaznamenat, toto lze jediné zažít. Kéž odkaz King Crimson nikdy nezanikne.

Vít Kalvoda



King Crimson, backstage Hackney Empire, foto Tony Levin

Ač nekuřák, kuřácké podniky navštěvují pravidelně. Negativa spojená s pasivním kouřením mi kompenzuje skutečnost, že se tu setkávám s lidmi, které mám rád a v jejich společnosti je hezký na světě... Navíc mám speciální slabost pro poetiku typických čtyřkových hospod. Ježto mě můj přítel Robert Fajkus, poctivý básník a ještě poctivější praktický lékař, poslal nedávno na preventivní rentgen plic, mám čerstvý glejt, že moje plice proti tomuto zkoušení těla zatím neprotestují...

Jako liberálně smýšlející člověk pochopitelně vždy zbystřím, když se jakákoliv státní moc pokouší omezovat naše občanská práva a svobody. V souvislosti s kouřením na veřejných místech do hry pochopitelně vstupuje ještě další aspekt, a tím je ochrana nekuřáků. Stará dobrá floskule praví, že moje svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhého. Tady se nám krásně fackují kuřáková svoboda kouřit a svoboda nekuřáková nebýt obtěžován a ohrožován kuřákem. Argumenty zdůrazňující nebezpečí pasivního kouření považuji za silné, na straně druhé nekuřáka v případě restauračních zařízení nikdo nenutí, aby kuřácké lokály navštěvoval. Přesto jsem z pohledu ochrany nekuřáková zdraví schopen tento plošný zákaz klasických cigaret akceptovat. U elektronických cigaret a vodních dýmek, u nichž je vliv pasivního kouření zjevně marginální, považuji jejich zákaz ve všech restauračních zařízeních za nesmyslný zásah do našich práv a svobod. (Tomáš Lotocký, básník a rybář)

“ Chci, aby lidé ve společnosti přestali kouřit vlastním rozhodnutím, a ne že budu postihovat hospodské. Dokud je tato droga, a pro mě to je droga, tak buď budeme bojovat osvětou a dalšími prostředky proti tomu, aby lidé skutečně přestali kouřit, anebo je budeme někam vyhánět. (František Laudát, TOP 09)

Když nepočítám občasné potáhnutí pár šluků z jointa, jsem odjakživa nekuřák, takže jsou mi tyto starosti kuřáků a humbuk kolem zákona víceméně ukradené.

Venku a v dobře větraných prostorech mi kouření nevadí, ale když je zahulíno že není vidět na krok, mívám s tím problém, je mi druhé den blbě. Páč jsme celý HROZNĚ nekuřáci, vyhledáváme spíš nekuřácký hospody – třeba Hluchá Zmije.

(Jaromír Řehoř, baskytarista brněnské kape-ly Hrozně)

Povídka

Hledá se král undergroundu

Albertov

„Nebojím se vás, jako jsem se vás nebál před pětadvaceti lety“, prokládal řeč dlouhými pauzami, ale na vznešenosti mu to nepřidalo. Sedmdesátiletý muž vypadal unaveně. Těžká hlava, která se (bez urážky) velmi podobala kravské, visela bez páteře na laločném těle, jež se kymácelo nakřivo. Zdálo se, že každou chvíli upadne a bachratým podstavcem proboří prkna světa.

Rozhořčený dav bučel a pískal, ale s rozvahou sobě vlastní pokračoval v řeči. „Jak vidíte, pozval jsem si dnes pár přátel, abych se od nich učil, jak stabilizovat dav“, pokusil se o přívětivý úsměv, ale spadlý koutek nevykoulzil jiný, než jízlivý. Chromou pravici vzdal hold ruské, čínské a kubánské hlavě státu.

„Věřím, že společnými silami můžeme dokázat velké věci, osvobodit se od vykořisťující unie... od jakési... pseudodemokracie... je na čase říct si pravdivě, jak už to mezi přáteli bývá, ...o událostech...“, mluvil těžce, se zavřenýma očima a zvednutým obočím, jako by musel každé slovo úporně lovit v paměti.

„Rus-kej šváá-b! Rus-kej šváá-b!“, frázoval dav s úderností projížďáčího rychlíku, „Tady není Kreml! Tady není Kreml!“, aniž by ho nechal domluvit.

Bezkonfliktní tým mezitím zparalyzovat pár nebožáků, co házelo vajíčka, a několik dalších bigošů vyběhlo na pódium s roztaženými deštníky.

„Není tady přátelská atmosféra, pane prezidente, auta jsou přistavena...“, důvěrně se do něj zahákl poradce. Ale prezident se houpal za mikrofonem dál, nehledě na to, že už nejde slyšet ani vidět. Jako hračka s dojíždějícími baterkami, co nejde zastavit.

Tisíce lidí pokračovalo krok sun krok ulicemi přes Betlémské náměstí na hrad. Staří, mladí, děti mávaly transparenty a nesmířlivě skandovali: „My ky-dá-me hnůj! My ky-dá-me hnůj!“, dokud nenarazily na hlouček Příznivců. Rozzuřená žena od plotny běžela přímo proti proudu a už z dálky hrozila rukou, vztekla odplivovala od pussy.

„Tak vy se budete zastávat ku*ev? Já sem to na vlastní voči viděla, jak m*dali v tom muzeu. Ta jedna cou*a byla v devátém! Za ty tady bojujete? Za ku*dy, co dělají bordel v kostele? To je celej ten váš humanitárec Havel a spol.“

Proud zablokovali čtyři ženy a dva muži mávající s portrétem prezidenta. Příznivců bylo jen pár desítek, ale zoubky cenili pěkně. „Kavárenská ver-bež, kavárenská ver-bež!“, vraceli úder. Bylo jasné, že se neshodnou. „Je nás víc! Je nás víc!“, znovu se rozeznělo burácení, jako ve spartánském kotli. Dav se dal do pohybu Malostranským náměstím k hradu.

Rendy, Filip a Judita vklouzli do večerky k Vietnamcům pro lahvičku. Fronta sahala až ke dveřím, až dovnitř doléhal hukot ulice. „Nechce-me ož-ra-lu! Nechce-me ož-ra-lu!“

„Uf. To jsem nečekal, že dojde tolik lidí.“

„Asi jsou nasraný, no...“

„Tak to se není čemu divit, že... úplně pošlapal hodnoty, který vystavěli před ním... dělá jenom ostudu... kretén vožralej...“

„Stejně se nám vysměje. Už vidím ty jeho samolibý kecý! Jak to celý shodí!“

„Ale dobře, že to není lidem jedno... kdesi jsem četla, že k vítězství zla stačí, aby dobří lidé seděli se založenýma rukama.“

„Jo? A nejseš trochu přemoudřelá?“, popíchne ji René. Judita ho přitáhne za šálu až k tělu, začne se s ním líbat. Nevšimla si, že Filip úplně zrudl. Vidět svoji tajnou lásku v cizím objetí bylo pod pás.

„Ehm. Pardon? Počkám na vás venku... až si to tady... doděláte...“

„Ha-vel na hrad! Ha-vel na hrad!“, duní z ulice, zatímco zavírá dveře. „Co mu je?“

„Nevím. Asi podzimní depka.“

Oplakávání dlouhých vlasů

„Co to je underground? Underground, to je hudební styl teda? Já si myslím, že už není, ne?“

„Já si myslím, že furt je, ne? Ale už to může být klidně rock, jazz... pop... to už je dneska jedno... důležitý je, že to není mainstream.“

„Jo. Líbí se mi underground. Hodně. Ty akce, který dělám, jsou takový spíš nelegální v podstatě. Tajný oslavy narozenin.“

„Ale to má vzor v minulosti, ne? Jaký to má smysl „dělat je tajně“, když vám je už nikdo nezakazuje?“, ptá se redaktor.

„To sice ne... ale vždycky nás někdo může napráskat... a to je ten adrenalin.“

„A to se vám líbí? To dobrodružství?“

„Je nám příjemně s o generaci staršíma lidma z té doby. Tam se prostě cejtíme jako ryby ve vodě. Je mně líto, že jsem se nenarodil o čtyřicet let dřív. Dneska už nemusíme bojovat za svobodu, protože ji máme jasnou, a je to smutný.“

„No. Já to sepjetí generací provádím prakticky. Tady přítelkyni jsem sbalil já a rozdíl mezi námi je 32 let. Ale nijak nám to zvlášť nevadí. Že?“, válejí se dvě macatá polonahá tělíčka pod dekou.

„A už jděte pryč s těma kamerama. My máme co k dočinění.“, uzavírá dokument postarší máňa v klobouku.

Muž vypnul televizi. „Prej král undergroundu! Hovado jedno!“, utrousil vztekle mezi zuby. Pohled do zrcadla ho nepotěšil. Pročesal do půl pasu dlouhé vlasy, prořídle plesnivé provázky. Přejel tváře břitvou a poplácal pitralonem. Při oblékání zuřil. Nosil neměnně jeden svetr a dlouhý kožený kabát, což mu dnes ale obzvlášť smrdělo. Zkoušel kus za kusem, ale ve všem byl napasovaný jako úchyl. Rozhazoval šaty po koupelně a proklínal onu dívku, jako by za to mohla. Nakonec přece jen vylovil své obvyklé šaty ze špíny a vztekle bouchl dveřmi.

Hostinec

Judita seděla v klasické čtverce s pobryndanými stoly a zažloutlými záclonami. Muž, na kterého čekala, měl hodinu zpoždění. Byla nezvykle nervózní, káva se jí třepala v ruce, až bryndala kolem.

„Tak tady seš, Judito... nejdu moc brzy?“

„Ne, ne. Naopak. Před chvílí jsem přišla... bála jsem se, že jste už odešel... pane Koudelko.“

Básník objednal pivo a rum, přisedl. „Na personu se musí čekat...“, rozchechtal se a prohrábl vlasy.

„Nezlobte se... mám z vás trochu strach, celá se klepu. Moc si Vás vážím, víte, za to, jaký jste, co všechno jste dokázal... je pro mě čest udělat rozhovor... určitě to může povzbudit i dnešní mladý lidi!“

Koudelka se otřepal jako páv. Hned začal barvitě vyprávět historii svého života. Judita tūkala do laptopu jako o závod. „To vy mladí dneska víte hovno, to bolševik dělal z lidí charaktery... To my jsme seděli v kriminále za přesvědčení, museli jsme kolikrát nuceně emigrovat. Byly to blbý časy. Já jsem seděl skoro stejně tak dlouho jako Maniak, ale o tom se moc nemluví. Nevím, jestli's to věděla? Budu o tom vykládat v tom novém dokumentu... sleduješ taky Fenomén?“

Dívka přikývla. Hltala každé slovo. Nic netušíc, že Koudelka sice v kriminále seděl, ale za neplacení alimentů.

„A nemyslíte, že o svobodu se musí bojovat v každé době? I teď? Třeba když vidíte tu absolutní zvůli našeho prezidenta? Neopakují se dějiny?“

„Ale kdepak, děvče, to už se nevrátí. Vy už dneska máte úplně jiný možnosti. Máte svobodu. No, jak teďka vyšli do ulic ti kartičkáři...“

to jsem se zasmál. Já chápu, že si ti mladí taky chtějí zažít nějakou pořádnou demonstraci... ale probaha! Takhle se to nedělá!“

Oba už byli přioptilí. Z Judity tréma opadla, rozverně šátrala pod stolem (v jednom momentě se to jevílo dvojsmyslně), až vytáhla desky svázané šňůrkou.

„Co to je?“, podivil se Koudelka.

„To jsou moje básně, víte, já taky píšu... mohli byste mi říct, jestli to má smysl?“

Rozchechtal se. „Takových složek mi leží na stole! Znal jsem dost lidí, co měli slibnej talent a promrhali ho v blbým prostředí. V prů-

chvíle a magický pocity a okamžiky, podobný píčoviny, totální, do sebe zahleděný sračky, tak se musíš smát. Ale je to smutná daň malý země, malejch lidí v malejch poměrech. Já se při Komárkových čteních upřímně bavím, někdy i chechtám. On měl teď mozkovou příhodu a je na tom blbě, tak jsem nechtěl jet do O., aby můj chechtot nevypadal stupidně. Takže už se budu chechtat jenom při Maniakovi.“

Judita zalapala po dechu, už nic nezapisovala. Nemohla uvěřit tomu, co slyší. „Já... já... myslela, že... že jste přátelé... že jste i za komoušů stáli při sobě a že i teď...“

Básník ji důvěrně chytl za ruku. „Nedej se, ty seš hezká holka, oni starý zmrdi, kteří vykašlávají prohulený plíce a prochlastaný pajšly. Ty žalostně, smutně, vesele, jakkoli zpívej, oni ať kňourají a skučí. Nedávno mi říkal Fráňa, že pozval do bejvalé sokolovny Dádu a že ho uvedl jako jednoho z posledních Plastiků. Cha cha. Mladý holky prej kolem něho v hloučku, che che, ale nechtěly autogram, che che, ale plastickou operaci. Ten dopadl, cha cha! Mně před chvílí volali z rádia, že některý mý texty číst nebudou, že jsou „společensky nekorektní“. Tak jsem jim řekl, ať nechtou nic a basta. Doporučil jsem jim Dádu, ten že je stoprocentně korektní, zejména když má za sebou houslový kvarteto“, rozchechtal se.

To už bylo příliš. Seděl naproti ní zcela jiný člověk, než kterého si představovala. Zlý a zapšklý. Lidi, o nichž se tak nechutně vyjadřoval, chovala v úctě, a těmi slovy nyní hluboce urazil i ji. Zvedla se hrdě od stolu, ale udržet balanc bylo nad lidské síly. Básník tomu nerozuměl, přemlouval ji, ať zůstane. Když opětovně odmítla, vykouznil psí oči a poprosil, zda by mu nepůjčila pjéto, že čeká na invalidní důchod. Zaplatila útratu za oba. Vyběhla se slzami zklamání na ulici. Do prvního kontejneru hodila Koudelkovu sbírku.

Kafárna

„Takže kartičky, transparenty a mozky nám poslalí Američané. Jestli jste to ještě nečetli!“, hodil na stůl noviny René.

„Já jsem čet, že jsme kavárništní povaleči a profesionální flákači. Že zbytek národa s prezidentem souhlasí. Chtějí tradiční lidovou Českou republiku bez agresivního západu. Tlačenko, pivo, seriály.“

„Nejhorší je, že se „něco“ děje, ale nevíme „co“. Jde to cítit ve vzduchu... nemám z toho dobrý pocit.“

„Já si dám presso, prosím vás...“, zničená Judita zajela za stůl. Právě dorazila za ostatními. René vstal a galantně jí pomohl z kabátu. Políbili se.

„Tak co? Jak dopadl rozhovor?“

„Bída. To už je prostě všechno pryč. Dneska se to nedá použít. To je úplně jinej druh nepřítele. Abstraktní. Musíme na to jinak...“

Lucie Rušková

No já myslím, že by to mělo zůstat na svobodné volbě jak provozovatelů, kteří si můžou určit jak to chtějí, a návštěvníků, kteří můžou volit mezi nekuřáckým a kuřáckým prostorem, proto, ač nekuřák, jsem proti zákonu.

(Kozlík, člen kapely Nevidim)

Jsem pro nekouření v místech, kde lidé nemají právo výběru. Ať jsou klidně dvě místa – kuřácká a nekuřácká. Arogance a sociální natvrdlost mnohých kuřáků by se měla brát v potaz, stejně jako právo na čerstvý vzduch rodiny, která si chce v restauraci dát večeři.

(Zdeněk Vilímek, pořadatel jeskynních akcí a hráč na didgeridoo)

Podle průzkumu Eurobarometru v Česku holduje nikotinu přes 24 procenta dospělé populace. To je pátý největší podíl v Evropské unii. Více se kouří v Řecku, Maďarsku, Irsku a v Estonsku. Pro plošný zákaz kouření v restauracích je podle průzkumu už 78 procent obyvatel ČR.

Kouřím a jsem pro protikuřáckému zákonu. Je to světový standart, tak nevím, proč by měli nekuřáci doplácet na kuřáky a chodit z párty načichlí od cigaret a to neberu v potaz pasivní kouření.

(Mína, básnířka a zpěvačka kapely Zaplamne)

Kouřím a můj názor na „protikuřácký zákon“ je takový, že omezuje svobodu člověka v jeho rozhodnutí kouřit. Chápu, že někomu to může vadit, ale nelíbí se mi plošné zákazy.

(Tomáš Dvořák, zpěvák kapely Betonovej bez)

Zákaz vodních dýmek i elektronických cigaret mi přijde debilní.

Elektronické cigarety nesmrdí a pasivně neškodí, vodní dýmky jsou většinou jen v jedné místnosti v čajovně k tomu určené, o jejich zdravotním efektu nevím, ale nesmrdí, spíš voní a dokreslují atmosféru. To je stejná blbost, jako když zakázali bídiska, protože nevěděli, do jaké škatulky patří.

Zákaz kouření normálních a balených cigár se mi líbí, ale taky bych tam nechala možnost pro podniky, které prostě kuřácké být chtěou. V Holandsku to je ošetřené drahou licencí, takže si to fakt dobře rozmyslíš, jestli ti to za to stojí, ale jde to. A mělo by se to personálu kompenzovat aspoň finančně, popř. placenou, „lázeňskou“ dovolenou u moře nebo tak nějak.

(Janica Nečasová, barmanka brněnské kavárny Tři ocásci)



běhu let jsem vychoval několik umělců. Dneska patří ke špičce. S těma lidma jsem byl v denním kontaktu, s těma holkama jsem pár let šoustal. Když jsme se ale pak ztratili z očí, šli do mínusu a zblblý.“

Vytáhl knihu, kterou sám napsal. „Nejdřív začni číst kvalitní literaturu a pak můžeš psát vlastní věci...kvalitní věci“, odbyl ji.

Chtěla se ještě na něco zeptat, ale rád skákal do řeči. Názor o přátelích z undergroundu vyjádřil jasně: „Víš... Komárek je depresivní kokot. Jeho knižní bláboly jsem naházel do kontejneru. Největším tvým přítelem jsem já, Judito, i když to teď asi nechceš slyšet. Pokud se z těchto pseudobásníků budeš dál zesírat a dělat s nima rozhovory, ztratíš svobodu. Ale vlastně, co je mi do toho. Tihle Komárci a Králíčkové jsou už dávno vyskřehotaní a hodně mimo mísu. Když posloucháš ty jejich magický

„V OCHODĚ NEKOUPIŠTE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ – TROCHU JSME VÁM LHALI:

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

Performance: živá akce v prostoru a čase

Nos máš pravda excelentní. Mimo jiné. Jak jsi přišla k psaní a kdo v tom má prsty? Kde se vzaly tvé músy a kdy jsi své texty vytáhla ze šuplíku? Nebo jinak, z jakýho pochází sociálního prostředí?

Psát jsem zkoušela krátce po tom, co jsem se naučila číst. A četla jsem vášnivě ráda, klidně knížku denně. Tajně jsem chodila do oddílu pro dospělé. Nejdřív jsem psala krátké dětské povídky o konci světa, pak od dvanácti let poezii. První básnička byla o ptáku v kleci, co chce ven – byl to volný verš. Docela dlouho jsem hrála hru na to, že nechci publikovat a stačí mi jednou za čas vytisknout texty, trochu je vyzdobit a rozdat je přátelům. Pak ale zvítězila touha po tom mít nepřátele. Sociální prostředí? Matka byla krásná a otec vášnivý.

Kromě toho že jsi publikovala v řadě neoficiálních tiskovin, byla jsi i u zrodu xeroxovaného žinu, kterého vyšlo několik čísel. To byla náhoda, potřeba něco zkusit, nebo jsi chtěla udat směr? Kolik se podařilo zrealizovat čísel a jak fungovala redakce?

Tuším, že tak čtyři čísla, první bylo pár listů, to poslední už tlustý sborník. Dělali jsme jej společně s bývalým manželem, první vydal on, ostatní spolu. Chtěli jsme tehdy vytvořit zin podivných lidí, mysleli jsme, že to bude ostatní bavit. Byl to mix studentského přebytku času, naivity, vizionářství, revolty.

V roce 2013 sis udělala radost a vydala knížku básní Čichat oheň. Dokonce sis ji sama ilustrovala a byť nese knížka ISBN a je pod ní podepsaný nakladatel Pavel Mervart, je to vlastně samovydatelská aktivita od zpracování po úbradu. Co obnášelo vydat knihu vlastními silami? Sběrka vyšla na konci roku 2012. Samovydatelská aktivita to úplně nebyla, na knize jsem pracovala s editorem a redaktorem Lukášem Vavrečkou, prošla také korektorským rukama Lenky Chytilové z generace osamělých běžců. Ano, financovala jsem si ji sama, propagaci a distribuci (např. přes Kosmas) zajistilo nakladatelství.

Tvoje performance jsou pestré, kdysi jsi řekla, že se asi budeš muset někde veřejně vyvracet, abys publikum dokázala šokovat. Místo toho jsi se při křtu kapely Ginnungagap vymočila na desku, pak ses pořezala v synagoze, jindy na sebe naplácala těsto během skladby Sperma kvalitních mužů, nebo na holešovickém nádraží dýlovala falešnou kosmetiku. Utkvělo ti něco, nebo někdo v paměti? Nějaká originální reakce na tvé podněty?

Pamatuju si v podstatě každou akci, kterou jsem dělala. Některou více, některou méně. Vždycky je to pro mě silné a výjimečné. Hodně si pamatuju akci Smrt proti vráskám, zjistila jsem, že lidský popel je lepší nechat v klidu (dostala jsem jej darem od malíře Daniela Balabána). A pak taky pálení kalhotek. Polila jsem rozkrok whisky, zapálila je a držela je před sebou. Když oheň došel ke gumě, vystřelila mi na ruku a nějakou dobu se mi tam ta umělá „hmota“ škvařila.

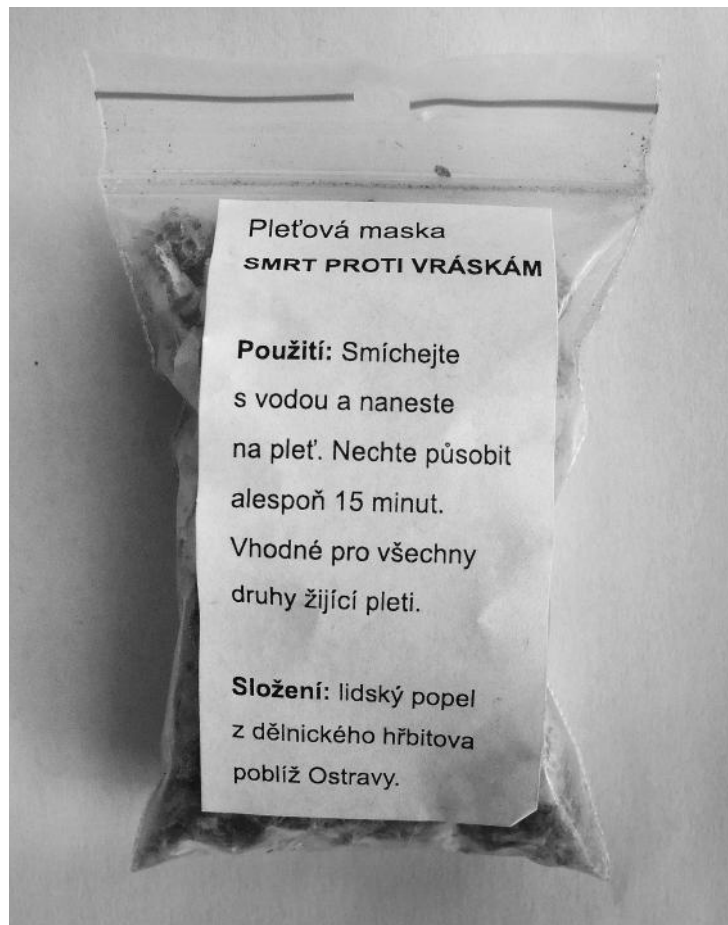
Nějak se ti rouhání s lidským popelem vymknulo? Nebo vymstilo? Divné pocity.

Sugesce bubáků?

Nemohla jsem několik dní spát, měla jsem děsivé sny. Hýbaly se mi věci v bytě a tak.

Považuješ se za cílevědomou? Či kariéristickou? Napadá mě příklad, kdy jsi měla doprovodit Mongolovy městské sady během vystoupení na Krákoru a na poslední chvíli jsi vystoupení zrušila, protože jsi měla lukrativnější možnost seberealisace...

Vystupování na koncertech je takové dvousečné: na jednu stranu mám ráda, že tam není nikdo z oboru a mám možnost pracovat s nepřipraveným divákem, na druhou stranu pak nemám žádnou zpět-



Smrt proti vráskám, 17. června 2015. Falešná reklamní kampaň spojená s distribucí vzorku pleťové masky. Foto Petr Flíček.

nou reakci. Což mi z dlouhodobého hlediska vadí – máš pravdu, že jsem tehdy dala přednost oborové akci (je otázka, zda lukrativnější...) před Krákoru, kde je dle mých zkušeností všem celkem jedno, co tam dělám. Za kariéristickou se nepovažuji, kariéru v pravém slova smyslu v rámci performance udělat nelze.

Tvé performance jdou mimo politiku a nevidím ani snahu ovlivňovat současná ožehavá témata. Nemíváš tendence se takto vyjadřovat, kritizovat? Ovlivnit či poukázat prostřednictvím performance na něco, co tě třeba rozčiluje tě neláká? Performance jako ventil náporu je tabu? A co myslíš, že je Smrt proti vráskám? Všechny performance na něco poukazují, jen se jedná o univerzálnější věci, než je současná politická situace.

Ve spojitosti s předchozí otázkou jsem si vybavil Milana Kohouta s jeho oprátkovou aférou před bostonskou Bank of America, nebo Milana Kozelku pálicího v koncentračním táboře Osvětim vlajku státu Izrael. Oba si pochopitelně vykoledovali průser. Myslíš že tohle je přes čáru? Je to performance? exhibicionismus, výkřik zoufalců?

To, co uvádíš, jsou příklady aktivistického umění. Tyto konkrétní podle mě přes čáru jsou. Performance je podle mě živá akce v prostoru a čase.

Ptal se Fido
stránky Jany Orlové: janaorlova.cz

Na svatého Václava chlastá Zeman s Rusama

Koncem září se v naší zemi pravidelně slaví svátek Svatého Václava, který je přezdíván vévodou a patronem země české. Tedy někým, kdo má snad největší podíl na státní existenci České republiky, neboť byl tím, kdo tehdejší české knížectví vyvázal ze spojenectví s barbarskými slovanskými kmeny odmítajícími přijmout civilizaci a nasměroval, velmi volně řečeno, naši zemi do rodiny zemí zakotvených v tehdejší Říši římské, tedy ve společenství majících své srdce na západě Evropy. Díky čemuž se můžeme směřovat mezi národy evropské a vzdělané, neboť z tam odsud k nám díky multikulturní výměně přicházelo vzdělání, právo, stavitelství, kultura a světlo vůbec.

Jakkoli byl poté Svatý Václav zavražděn svým bratrem Boleslavem I., jež tak uzurpoval svoji osobní moc a následným obchodem s otroky konstituoval naši státnost ať se nám to líbí nebo ne, pak na tomto směřování nic nezměnili ani národně obrozenečtí blouznivci se svými šílenými sny o Rusku coby naší nové vlasti, ani vytvoření francouzského protektorátu zvaného Československo, ani jeho rozbití nacistickým Německem a jeho opětovné slepení sovětskými komunisty.

Protože je prověřené staletými vývoje a mnoha krizemi, k nimž nás přivedlo právě to, když jsme se na tomto pokusili něco změnit. A to směrem na východ. Tak jak se o to nyní pokouší i zastupující ruský protektor a obchodní zástupce Čínské lidové republiky Miloš Zeman se svými křečovitými snahami nasměrovat loď naší země opět k východním mělčinám, odkud jsme tak tak vypluli na volné moře teprve před velmi krátkým časem.

Je samozřejmě pouze směšný, neboť se svými opileckými extempore, jakožto i nadužíváním vulgarit zcela zdiskreditoval a s tím jak opět pomalu dohořívá oheň uprchlické hysterie zapálený a udržovaný přiléváním benzínu kremelským režimem, nutně opadají i momentální sympatie, jež si vytvářel těmi nejprimitivnějšími a nejvulgárnějšími konstatováními na adresu lidí hledajících pomoc před válkou, až opadnou zcela.

A tak jestliže zde máme tradici svatováclavskou, na kterou můžeme být právem hrdi, pak Miloš Zeman založil tradici spojenou s tímto datem, ale to zcela jiného charakteru. Protože nikoliv pouze letos se pan prezident naléval samohonkou v ruské restauraci na Manhattanu, ale činí

tomu tak pravidelně, rok co rok. I dávno předtím než se prolhal na pražský Hrad. A to na řeckém Rhodosu, kam jezdívá zván výkvětem ruského organizovaného zločinu, který tvoří podstatnou část tamního zločineckého režimu. A to naprosto totožně, jako je tomu i u nás. O čemž svědčí i poslední pohled na jedno z chapadel politicky organizovaného zločinu, utatého v Olomouci.

Ptáte se jako tradici to mám na mysli?

Odpověď je nasnadě. Je to tradice ožralecká a kolaborantská, kdy se kol dne Svatého Václava Miloš Zeman schází se svými řídicími důstojníky na Rhodosu, nebo dává ostentativně najevo své hluboké pohrdání Českou republikou oslavou narozenin za zvuků garmošky a tancováním kozáčka s Rusy, nikoliv s Čechy, například v jedné z mnoha českých a moravských restaurací, jimiž se Manhattan jenom hemží.

Ale jak jsem zmínil již v počátku článku, je to pouze neškodný ožrala a užitečný idiot sloužící Vladimíru Adolfoviči Putinovi, neboť alespoň na Rhodosu tak někdo naslouchá jeho blábolům majících původ v rumu, což je zároveň i příčinou jeho mezinárodní izolace. Protože takových „prezidentů“ má každá jiná země v každé nálevně více než dost.

Jeho přihlouplý projev pronesený příšernou angličtinou v OSN do prázdného sálu tak svědčí pouze o tom, že jestliže na Svatého Václava, chlastá Zeman s Rusama, je to asi zhruba tak všechno, co tvoří obsah této smutné postavy a s civilizovaným světem se tak zcela míjí.

A v příštích prezidentských volbách bude záležet jen na nás, zda se tato „tradice“ stane jen další panoptikální vzpomínkou totožnou s tou, na alkoholem nasáklého masového vraha Gottwalda, jehož reziduem Miloš Zeman je. Byť notně vyčichlým a v zásadě neškodným.

Jenže vysvětlujte to světu, že jinak jsme celkem normální lidé, když nás zastupuje tento Rus. Protože jak zpívá David Koller: Jsme v prdeli.

A můžeme si za to sami.

*Miroslav Václavcek,
Šumperk, říjen 2015*

Tento zákon je další křížek po funuse našich zákonodárců. Když se kouřilo naprosto bez výjimky ve všech hospodách, protikuřácký zákon neměl nejmenší šanci parlamentem projít, teď, když je (řekl bych) až polovina restauračních zařízení nekuřácká, se bude s velkou pompou přijímat. Asi jim na našem zdraví velmi záleží. Může nás alespoň chlácholit, že v tom nejsme sami. V Anglii to bylo podobné, až když naprostá většina hospod byla nekuřácká, zatrhlí kouření všude, asi aby se žilo líp. V kontrastu (např. opět k té Anglii) s neustále se rozmáhajícím hazardem (Tipsport extraliga, ...) a alkoholismem (Gambrinus liga, ...) jsou to zvláštní regule. Výplatu v zaflusaném pseudokasinu (jakých je Brno plné) sice můžete prohrát za hodinu, můžete u toho vypít lahev vodky koupené na peróně, ale opovažte si u toho zapálit. (Jan Lamram, hudebník a pedagog, člen kapel 000, Ples v opeře, Massive mustache ad.)

“ Chápu, že podnikatelé hájí svůj zisk, ale já hájím ochranu zdraví a dnešní rozhodnutí vlády považuji za významný krok na cestě k vítězství této ochrany zdraví nad mocnou lobby těch, kterým kuřáci, ale i konzumenti alkoholu, přinášejí nemalé zisky. (Ministr zdravotnictví Svatopluk Němeček)

Ke kouření se klidně a rád přiznám, nevidím v tom totiž nic zlého, člověk přece nějaký ten zlozvyk mít musí. No a k protikuřáckému zákonu bych řekl toto: nedávno jsem si jen tak nad pivem povídal s jedním známým a ten vyslovil myšlenku, že pokud se jen naši zastupitelé, poslanci, senátoři nebo europoslanci porozhlédnou kolem sebe a uvidí ten materiál (tím myslel nás obyčejné smrtelníky), nebude jim dělat žádný problém dál schvalovat takovéto zákazy.

Ano, nekuřáci si jistě v našich smogem zamořených městech po uvedení zákazu kouření ve vnitřních prostorách restaurací a barů v praxi oddychnou. Nicméně neklesal bych na mysl, přes léto máme venkovní zahrádky a v zimě takto může vzniknout spousta nádherných, útulných, mrazivých zimních zahrádek. Krákor bude, o čemž nepochybuji, nadále kuřáckým festivalem a dámám v místnostech pod stoly, přece protikuřácký zákon kouření nezakazuje... (Ivosh Krejzek, básník)

Nesouhlasím s protikuřáckou kampaní, jsem kuřák. (Jiří Hilčer, zpěvák a akordeonista kapely Helemese)

INZERCE

Jacob Brno
Apartments - Hostel - Penzion

Jakubské náměstí 7
tel.: 777 611 495 www.hosteljacob.cz

Povídka: Blázinec (část 3)

Blanka Šimoníčková (1963), zvaná Matka rodu. Rodačka z Litomyšle, vystudovaná veterinářka, dnes keramička na volné noze. V polovině osmdesátých let spoluzakladatelka dívčí kapely tO, po revoluci zakladatelka a umělecká vedoucí kapely Čočka. Žije v Křepicích, kde každoročně pořádá bigbítové veselice.

Můj první den

Prášky na lačno! Prášky na lačno! Rozléhalo se nemocniční halou. Tento válečný pokřik mne bude odedneška denodenně budit. A to dokonce i po návratu domů. Ještě dnes se mi stává, že se vzbudím v půl sedmé a zní mi v hlavě. Absolutně jsem nechápala co se děje. Normálně vstávám okolo deváté, desáté. Rozhlédla jsem se. Ostatní pacientky spokojeně pochrupkávaly a nejevily žádné známky probouzení. Sotva jsem znovu zabrala, rozrazily se dveře. Děvčátka, vstáváme! Hezky se oblečeme a vzhůru na rozcvičku. Toto mě vyděsilo už úplně. Celá rozlámaná, zpitomělá z prášků a cvičit? Zbytek osádky přijal tuto informaci s naprostou apatií. Ženy se velice pomalu vyklubávaly z pelehů a šouraly na záchod neb oblékaly. Na rozcvičku nešel nikdo. Bázlivě jsem zkoumala okolí. Kdoví, jak dlouho tu s nimi budu.

Okolí tíše a nenápadně zkoumalo mne. Paní od okna rozmrzele podotkla

„Vás přivezli v noci, že? Bouchala jste dveřma a vrzala skříněma“, vyčetla. Pokorně jsem se omluvila. Paní Hana se mne zastala. „Vždyť ji přivezli v noci! Musela se přece ubytovat.“ Poté se do hovoru vmísila Janička a poutavě nám vylíčila, co všechno ji dneska bolí. Nikdo se nikomu nepředstavil, žádné podávání rukou, nic. Proč taky. Každý žil v uzavřeném světě svého skomírajícího mozku, svého trápení. Jména se často zapomínala. Poslední paní z našeho pokoje byla velice sympatická žena; asi v mém věku. Rychle jsme se sblížily. Asi po čtyřech dnech odešla. Tak tu jsem vlivem medikamentů zapomněla skoro celou. Když se na konci mého pobytu do ústavu vrátila; radostně se ke mně přitíhla. Moje hlava se zmohla na jediné. Tu tvář už jsem někde viděla. Smutné, trapné, deprimující. Ale vraťme se na začátek. První snídaně. Už nevím, co to bylo. Strava nepatřila k nejpěstřejším a stereotypně se opakovala. Ovšem ten den mi dozajista chutnala. Zpočátku jsem měla radost ze všeho. Unikla jsem ze světa mizejících larev, praní a vysavače. 6 hodin spánku bylo požehnání. Hned po snídani jsem vystartovala kouřit. Okolo venkovního stolku se na lavičkách tísnil houfec kuřáček. Uzavřená společnost. Proniknu? Jasně že jo. Pomalu, ale jistě, se stanu bavičem, psychologkou, studnou i plyšovým medvídkem téhle bandy.

Zatím jsem se uprdělila bokem a rozkošnický nasávala nikotin a sluníčko. Pak následovala prohlídka okolí. Automat na kafe za rohem. Za dalším park, jezírko a stánek s tabákem. Bezva. Ovocný sad a morušová alej nedaleko. U vратnice měli kouzelné okénko na peníze, kantýnu a obchod. Dokonalé. Při obhlídce mi úplně vpadlo, že má být nějaká komunita. Atrakce, kterou jsem dosud znala jen z filmů. Přitíhla jsem se na konec. Ženy sborově pěly lidovou píseň. Hezky. Moc hezky. Pro některé to byla jediná chvíle radosti v tomto domě smutku. Doktorka mě zdrbala a jízlivě dodala, že tu máme novou pacientku, která neví, co se patří, ale že snad i tak ji budou mít děvčátka ráda. Ano. Většina děvčátek (průměrný věk 60) mne opravdu ráda měla, ale ústavu to moc užitku nepřineslo.

Pohovor. Doktorku ani moc nezajímalo, co mě vlastně trápí, přitahovala ji spíše otázka alkoholu a drog. Ta koza z Bohunic mě sem poslala coby alkoholičku. Situace se opakovala. Vy jste opravdu vypila šest piv za jeden večer? V jejím pohledu se mísil úděs s obdivem. Hmmm... A marihuanu kouříte? Aha. Příležitostně. Spíše výjimečně. No dobrá, dodala nevěřicně. Ještě se zběžně poptala jak to bylo s larvami a od té doby jsem byla děvčátko s brouky.

Oběd. Ujala se mne paní Vašků a horlivě vysvětlovala, jak to tu chodí. Kdy má kdo službu, kdy je jaká atrakce a jaký tu mají úchvatný řád. Jo řád a služby. To byla její jediná vášeň. Přišlo mi, že roznést talíře a utírat stoly není žádná věda a hravě to zvládnou. Omyl... Sys-

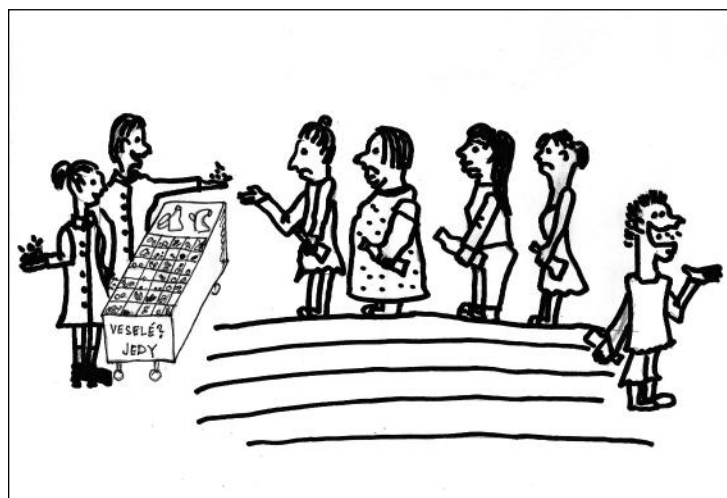
tém byl natolik komplikovaný, že mu věnuju samostatnou kapitolu. Vzhledem k tomu, jaký chaos mi natropily léky s pamětí, nebudu popisovat den za dnem. Tak si užijte vývoj, mezičlánky a hutnou koncovku. Myslím, že zdejší poměry nejlépe pochopíte z příběhů lidí, které jsem zde potkala. Vážení přátelé, seznamte se....

Seznamte se

PACOŠI

Nejprve náš kuřácký elitní sbor. Nejedná se o běžný vzorek. Pokud někdo z vás moji milí chybí, nezlobte se, ono se sem opravdu nevejde všechno.

Helena



Slunko mého pobytu. Ocitla se u našeho stolu asi čtvrtý den. Podívaly jsme se na sebe a bylo to jasné. Když píšu tyhle řádky, je po vánocích a Hela je na cestě z Křepic do své pastoušky bez proudu a vody v Šumicích. A já se o ni bojím. Bude muset zpátky do blázince. Ne. Není blázen. Má rakovinu a šedý zákal. Černovice jsou jedinou nemocnicí, která je ochotna se o ni postarat a odkud se bez problémů dostane na všechna potřebná vyšetření. Utekla odtud po mém odchodu, prý kvůli psovi. Ale její stav se zhoršuje. Miluje svou bodu a bojí se operace.

Takže Helena. Věk 66. Džíny, tričko, pohodářka. Elektrotechnička, závodní tanečnice, loutkovodička a bůhvíco ještě. Pražanda. Žila si tam svým bohémským životem; nic nemusela řešit. Pak přišla pohroma. Umřela jí maminka. Odkázala svou část domu spořádanému bratrovi. Umřel otec. Chtěl napsat závět a napravit matčino sobectví ve prospěch Heleny, ale nestihl to. Bratr nechal pohotově „odhadnout“, vilu, odbyl sestru třemi sty tisíci, a prodal jí střechu nad hlavou. Tak se i s manželem Mirkem rozjeli na milovanou Moravu. Šumice nebyla nejlepší volba. Pastouška byla na spadnutí, Mirek zanedlouho onemocněl a umřel. Zjistili jí rakovinu. Začala pít. Jednoho dne na ni soused zavolał policajty. Už nějaký čas ji vykrádal a takhle to bude pohodlnější. Odvezli ji do Černovic. Jak jednoduché.

Martina

Milá buclatá mamina. V ústavu asi po páté. Kolem čtyřicítky. Problémy? Mindrák z tloušťky, možná rozvod. Dvě hodné velké děti, dobré zázemí.

Finančně zajištěná. Naprosto jsem nechápala, co tu pohledává a tak jsem se optala. Otázka ji zaskočila, ale po chvíli přiznala, že se vrací kvůli partě, zázemí a pocitu klidu. Nemusí nic řešit. Venku se

cítí nejistě a zmateně. Tady je jedno, jestli jste tlustí nebo hubení, chytří nebo hloupí. Tady nejsou úspěšní. Všichni jsou na jedné lodi. Jen jim nedošlo, že je to potápějící se vor. S Martou se dalo pokecat. I dula jsem. Očividně jí venku chyběli kamarádi. „Což takhle pejskaři? Zahrádkáři? Nějaké cvičení? Ne. To ne. A co cimbál?“ Její oči se rozzářily. Pak už zcela prakticky plánovala a snila. Jo. Muziku mám ráda. Na netu najdu, kde co je. Můžu tam i sama. Na hodech u vás se uvidíme. Kéz by. FANDÍM TI, MARTINO.

Danuška

Další velice kyprá milá žena. Hodný manžel i děti. Po třicítce. Zde tuším po sedmé. Problémy? Nevím. Mám takový blbý dojem, že jediný problém byla ta obezita. Netuším, co do ní cpali, ale z vycházky domů se vracela se zářícíma očima, švitořivá, vyrovnaná. Do tří dnů z ní byla utahaná troska. Nikdy jsem ji nestihla pořádně vyzpovídat, neb jsme se spolu neocitly nikdy samy. Nepsané pravidlo dvorku. Nikdy neříkej, proč tu jsi, se porušovalo výjimečně a když tak jen jednomu páru uší.

I u ní však doufám, že mé rýpání „Co tu děláš babo“ neb „zhůru na svobodu! Do vlastní vany a postele!“, padlo na úrodnou půdu.

Jana křepická

Moje malá běsnící bestie. Krasavice přes třicet. Těžký případ. Její malá dcera Vendulka zemřela po dlouhém boji s rakovinou. Manžel, klasický venkovský frajer a patriarcha, nezvládl její výkyvy a našel si jinou. Připravil ji o barák. Opakovaně se pokoušela o sebevraždu a pokaždé skončila tady. Zpočátku byl její stav alarmující. Střídavě plakala, smála se, stěžovala si a házela mobilem. Zoufale toužila po chlapovi, ale po předešlé zkušenosti se vztahu bála. Povídaly jsme si spolu celý měsíc v jednom kuse. Po týdnu přestala házet mobilem. Po čtrnácti dnech ustával pláč a ke konci mého pobytu jsme já a Hela dostaly od jejího syna platinové řetízky. Že prý jsme mu spravily mámu. No, raději jsem ještě doporučila Dvořáčka. Taková brněnská kapacita. Psychoanalytik. Já tam nebyla, ale spravil mi pár kamarádů. Dalo hodně práce přesvědčit ji o existenci hodnejch chlapů, nicméně Dráček, František i další moji přátelé se chovali vzorově, Jana se hluboce zamyslela a sbalila Pavlíka. Nyní jsou už oba venku a bydlí spolu v Kyjově. Nedávno nás navštívili a byl to úchvatný pohled. Trosky z pakárny by v těchto hrdličkách nikdo nehledal.

Pavlík

Kamarád ze sprátené kapely. Milý a přátelský člověk. Prý má občas divné deprese a jezdí se sem opakovaně léčit. Nevím zda ho z nich dostane vztah s tou naší praštěnou Janou, ale doufejme. Všechno lepší než pakárna.

Pepíček

Rakovíňák. Prý nejdéle léčený žijící u nás. Velice rozumný a bystrý chlapík. Dalo se s ním povídat o všem. Má byt, peníze, vše, ale nemá se o něj kdo postarat, když mu je špatně, a to je

často. A tak je tady. Jeho jemný humor mi někdy chybí. Jo. 63. Slavil to s námi nanukáčem. Moc a moc na něj vzpomínám.

Stázina

Vyzáblá, asi 50 let, příšerně zmalovaná. Drbna. Každou čtvrt hodinu přepočítávala cigarety zbylé v krabičce. Občas si i nezapálila. To obdivuju. Ale působilo to velice neuroticky. Měla epilepsii. Když jsem jí vylíčila, jak má známí s touto chorobou žijí spokojeně venku, byla překvapena. To, že Marie dělá hospodskou, ji dostalo. Hluboce se zamyslela. Šla mámit povolení k odchodu. Prý ještě ne... Týden po mém odjezdu už tam nebyla. Záchvat v kantýně a převoz do vojenské nemocnice.

Zdena

Paní přísná. Její pohled dával jasně najevo, kdo je tu kápo. Byla asi nejstarší z naší sebranky. Helu nepočítám, no uznejte, baba, co tančí po dvoře. Už tu byla také po několikáté. A dlouho. Přesto si zachovala překvapivě bystrý rozum. Na úvod mě párkrát zdrbala. Že pouštím muziku a jakou. Že mluvím moc. Že mluvím nahlas. Nikdy jsme se nesblížily, ale časem jsme se naučily vzájemnému respektu. Často si stýskala, že ji nechtějí pustit domů. Ono by šlo jít na revers, ale to se každý bál. Bylo veřejným tajemstvím, že kdo odejde na revers, dají ho příště na nejhorší oddělení. A tam prý pacienti i bijou. Svěřila jsem jí tedy své domněnky ohledně částky na pacienta a délky pobytu. Viz Famy a pověry. Podivila se, ale po završení třetího měsíce šla žádat znovu. Klaplo to. Když to kolektivu slavnostně oznamovala, obdařila mě děkovným pohledem. Ani nevím, za co tu byla.

Anička

Nádherná žena. Rómka. Vždy elegantní a upravená. Velice otevřená a rázná. Bránila slabé, řešila konfliktní situace a budila takový respekt, že zlodějící vraceli mobily a doktoři rušili zákazy. Skamarádily jsme se rychle. Jen v jediném mi zkomplikovala život. Vždy po první ranní cigaretě a kávě vybíhám na záchod. Bylo nutno oznámit ženám, kam jdu, aby mi hlídaly věci. Poprvé jsem tedy hrdě pronesla „jdu se vys.“ a při pohledu na Aničku jsem nedořekla. „Jdu se vykakat“. A prchla jsem. Po návratu mě mírně sprdla a požádala, ať jí nekazím požitky z ranní kávy a Davidoffky. Od té doby jsem odchod ohlašovala slovy „jdu procházkou“, toto se líbilo a ujalo. Po svrabové anabázi šla domů. Den přede mnou.

Mírka

Zjevila se jako vichřice. Paní učitelka z hor. Užila jsem si ji jenom týden. Senza týden. Z léků ji zajímaly jen ty obveselující, občas si jen tak ujela třeba zaplavat na přehradu. Občas i na pivo, jako by ani nebyla v léčebně. Potrápil ji mužskej. Tak si sem zajela na dovolenou. Předpokládám, že už je dávno venku a obráží bary.

*Blanka Šimoníčková
pokračování příště*

V současné době se hodně mluví o omezování jedné nebo druhé skupiny. Jakožto nekuřák s protikuřáckým zákonem v podstatě souhlasím, svobodnější bych ale viděl variantu dveřmi oddělené kuřárny s ventilací (nemyslím tím salonky) tam, kde není možnost kuřáren, tak čistě nekuřácké podniky. Pak by ovšem měla zůstat svobodná možnost založit si něco jako „klub kuřáků“, zvláště pro uživatele dýmek, což ale ze zkušeností hospod nebude zrovna masová záležitost, po zákazu kouření totiž zpravidla mívají větší návštěvnost. Ono není pro nekuřáka zrovna příjemné strávit večer v hospodě nebo klubu kde není skoro vidět a vzduch by se dal pomalu krájet, člověk si nemusí dát ani deci alkoholu a přesto je mu druhý den všelijak, jenom díky tomu, co musí dýchat.

Navíc hospody s oddělenými kuřárnami jsou, a bez problému to funguje. Neříkám, že nemám rád kvalitní tabák, jednou dvakrát do roka si rád dám poctivý kubánský doutník, ten si ale mnohem raději dám někde venku, cigaretové tabáky, které kouří většina kuřáků, naopak nemusím vůbec, nic mi to neříká. Nejde tedy o diskriminaci kuřáků, když se narodí člověk, nemá v ruce paklík tabáku, ani jej nepotřebuje k životu, a pak už je jenom na něm samotném, co chce nebo nechce užívat, ale s tím, že mu tato konzumace nedává právo omezovat ostatní. Bohužel v naší společnosti je vše trochu naopak, návykové látky jako tabák a alkohol se dlouhá léta propagují a podporují a nenávykové, jako například léčebné konopí či ostatní léčivé byliny, a to i ty bez omamných účinků, se zakazují.

(Jiří Slaviček, pořadatel kulturních akcí)

“ My tady chceme chránit servírky před kouřením v restauracích, ale už neřešíme, že některé z nich musí obsluhovat i hosty na technoparty. Tam jim praskají ušní bubínky (sociálnědemokratický poslanec Jiří Koskuba) ”

Jelikož přes den nekouřím a zapálím si až večer u piva, tak je to špatný. Vždyť jsou různé nekuřácké salonky nebo celé restaurace a funguje to, takže opět EU.

(Ivo Cedivoda, klávesista kapely Ylo-Africký slon)

Kouřím. Plížím se ulicema. Kouřím. Schody už vidím. Tahám. Schody obližuju patama. Típám. Dveře asi nechám otevřené. // Balím. Asi odcházím. Pálím. Asi vyrazím. Stojím. Asi kouřím. A pak už nevím.

(Michal Fridrich, grafik)

Anketní otázky e-korespondencí.

Doporučujeme:

BARRANDOVSKÁ ČTYRRKA
RC Brooklyn, ulice Bašty, Brno
4. listopadu 2015
STYLUS, IACOBUS YUDÆUS, D. V. TRANGHET, S.D.CH., SMUTNÝ HAVRAN

ČESNEKOVÝ HLAVY
Skleněná louka, Brno,
7. listopadu 2015,

PSYCHEDELIC UMAMI - POROD
Fléda, ulice Štefánikova, Brno
14. listopadu 2015
SUPEREGO KID, AT BONA FIDE, PURE CITYZEN, MANCUSO, KIDNEY TRAUMA, ANON MEURT, CORE BELIEF

Melodka, ulice Kounicova, Brno
16. listopadu 2015
NĚMÁ HYSTÉRIA, NICMOC KVINTET

LES, XIII. narozeniny EARS&WIND REC., Paradox, ulice Křížová, Brno
28. listopadu 2015
STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE, OLIVEROVA DÁLKA – křest CD,
SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE, TYRŠOVA SPOLEČNOST, 3+ – křest CD, BALET CS ROZHLASU

FESTIVAL NEKAPEL
Pochcaný židle, Brno
19. prosince

HOMÉRS MEMORIAL V. Paradox, ulice Křížová, Brno
15.–6. ledna 2016
BALZAMINA, VÍTA HOLATA & SPOL., ČESNEKOVÝ HLAVY, KONTROLL, TVAR BEZ FORMY
- křest CD, **RADIM BABÁK, HAMELN, NĚMÁ HYSTÉRIA, KAPELA SOBOLA II, MIKY MARUSJAK & STŘEVÍK** a další...

NAROZENINY NĚKOHO
RC Brooklyn, ulice Bašty, Brno
4.–5. března 2016
SIBÉRIJA, YLO, METALURG, ČOČKA, HROZNĚ, NICMOC KVINTET, HYNKOVY ZÁMKY, MIRA KUBÍN, TICHÉ LODI ad.

Program festivalu POTULNÝ DÉLNÍK 30.–31. 10. 2015 RC Brooklyn, Brno

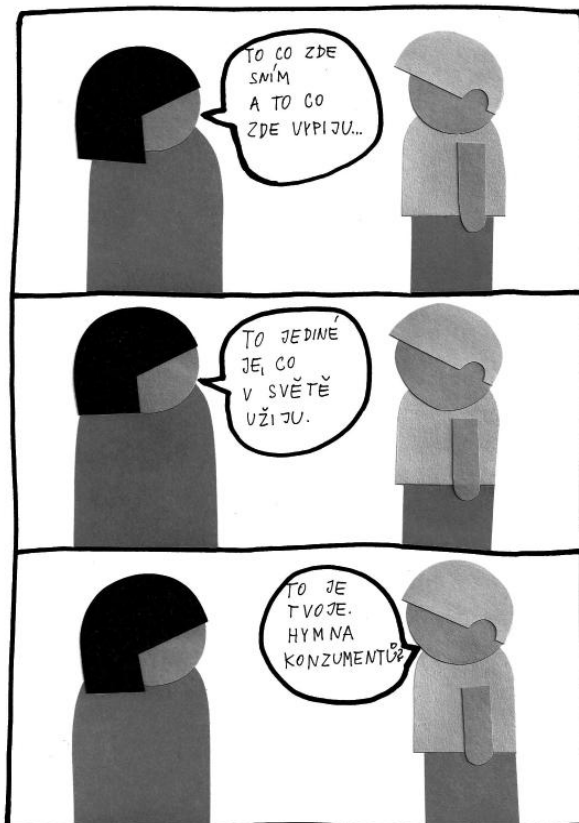
Pátek 30. října od 17.30
Projekce videoklipů
VELKÁ SVAČINA
rock / Skalica
FRANTIŠEK VRBA
autorské čtení / Olomouc
JIRÍ TRNKA
autorské čtení / Olomouc
PAVEL HEROT
autorské čtení / Martínkov
ŤOVAJZ & SPOL.
zhudebněné pásmo poezie Jana Kameníka / Brno
TOMÁŠ LOTOCKI
autorské čtení / Brno
PAVEL ŠUHÁJEK
autorské čtení / Brno
LAMRAM JAM
crossover-hardcore / Brno
MARTIN KARVAY
autorské čtení / Mladá Boleslav
VOJTĚCH LANDA
autorské čtení / Brno
ÚNP
garage-bigbít / Hrušovany

Sobota 31. října od 17.00
Videoprojekce ukázek starších
rčníků Potulného dělníka
MICHAELA BÁRTKOVÁ
under pop / Brno
IVAN MOTÝL
autorské čtení / Ostrava
JAKUB CHROBÁK
autorské čtení / Ostrava
LÁZNĚ KOBALT
hudba + poezie / Praha
IVAN PETLAN
autorské čtení / Brno
VIKTOR ŽÍŽKOV
autorské čtení / Praha
SBOR BŘEŽANSKÝCH KASTRÁTŮ
hudebně recitační těleso / Praha
TEREZA DAMCOVÁ
videoprojekce / Brno
PETR PUSTORYJ
autorské čtení / Olomouc
JAN DADÁK
autorské čtení / Olomouc
VÍTEK SKŘÍTEK ELIÁŠ
folk-alternative / Praha

Oheň na střeše

Tajemství záhadného života na zemi je dost možná vysvětlena: vědci z časopisu Science Advances konstatovali, že kometa Lovejoy uvolňuje značné množství ethanolu (C_2H_5OH) a glykoaldehydu (CH_2OHCHO), tedy alkoholu a cukru. Vznikl život na zemi z chlastu? ••• Podle Světové zdravotnické organizace WHO způsobuje průmyslově zpracované maso rakovinu tlustého střeva ••• Adamovská kavárna se bouří a nežije NON-STOP, ve městě snů byl uzavřen jediný podnik tohoto druhu ••• Vědci z Národního ústavu duševního zdraví konstatovali, že změna času je pro člověka nepřírozená ••• Skupině The Plastic People of the Universe byly zcizeny hudební nástroje ••• V CHKO Kokořínsko byl nalezen mrtvý vlk ••• Občanské sdružení Přátelé českého undergroundu uspořádalo sbírku pro Plastiky ••• K 28. říjnu 2015 nabízí McDonald v České republice 98 volných pracovních pozic ••• Test nevěry podle DNA vzorku přijde na 14 990 Kč, důkaz semene ve skvrně na pouhých 4 990 Kč ••• Žen má novou manaženu ••• „Příčinou každé sebevraždy bývá nešťastná láska – někdy k ženě, a vždy k životu.“ / Fjodor Michajlovič Dostojevskij/ ••• Brněnský OSA z pověření pražské centrály začal po letech znovu rýpat do Krákoru a zcela v rozporu s dobrými mravy trvá na byrokratickém dodržení litery zákona a vyžaduje čestné prohlášení tři roky zpětně ••• V Británii není legální zemřít v parlamentu ••• Vznikla tzv. Česká nezávislá televize. Silné žaludky nechť posoudí: ubunturadio.cz ••• Pivovárna Heineken představila lahve s vyobrazením Jamese Bonda ••• Čínská hora: China Energy Company Limited ovládla Pivovary Lokowitz, kam spadají také značky Platan, Ježek, Uherský Brod, Rychtář, Klášter, Vysoký Chlumec a Černá hora ••• V Polsku zvítězila strana PiS, „prochčiju ti prsa jako sněhulákovi“, pje lo-fi bůh ze Skalska Květoslav Dolejší

φ



Knižku komiksů Venduly Chalánkové distribuuje: drevencikada.cz

Předplatné

Změnili jsme takt periodicity z šesti na pět čísel ročně a navýšili počet stran z šestnácti na dvacet. Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 25 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena.

Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz, Info a archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • číslo připravili: Fido, Honza Bartoň, Vít Kalvoda, Štáty Lukáš, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Blanka Šimoníčková, Kristián Čura, Ta Pájka, Jeroným Nikdo. Velké číslo obsahuje DVD + fotosešit Emira Chaliho Deset let Ears&Wind Records z klubu Boro 16. a 17. listopadu 2012 (DVD PAL 45 minut, 45 stran)